

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 36 - 25 kuruş

19 - Ocak - Çarşamba - 1949

ŞEHİRDE ÇOK HIZLI GİDEMEM!

FAKAT ONİKİYE BEŞ VAR.

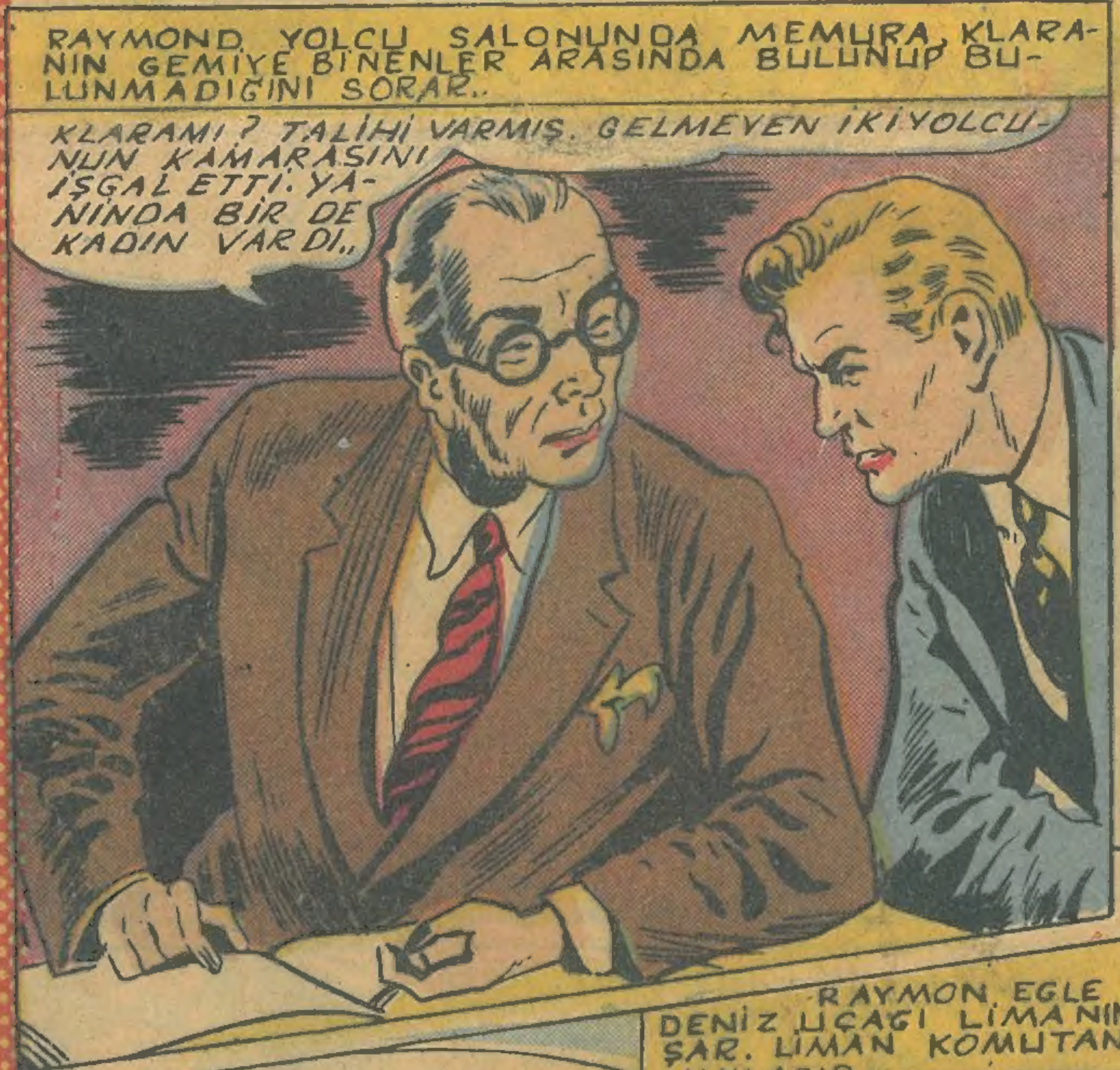
RAYMONDUN TEKLİF ETTİĞİ BÜ BÜYÜK PARA TESİRİNİ GÖSTERİYOR. CENOVA GÖRÜLÜR. KAMYON SÜRATİNİ AZALTIR.

SÖFÖRÜN HAKKI VAR. CEZA YAZMAK İÇİN DÜRDÜRÜRLERSA DAHA FENALİ OLUR.

GEÇ KALDIK!

KLARAYA YETİŞMEK İÇİN BİR ÇARE BULMAGA ÇALIŞACAM.

RAYMOND, YOLCU SALONUNDA MEMURA, KLARA-NIN GEMİYE BİNENLER ARASINDA BULUNUP BULUNMADIGINI SORAR.

KLARAMI? TALİHİ VARMIŞ. GELMEYEN İKİ YOLCU-NUN KAMARASINI İSGAL ETTİ. YANINDA BİR DE KADIN VARDI.

NEPTÜN İLK OLARAK HANGİ LİMANA UĞRAYACAK?

YARIN SABAH SAAT ON DA BARCELONAYA

AFFEDERSİNİZ ROMA-BARCELON POSTA UÇAĞI BUGÜN BURAYA UĞRAYACAKMI? AKSİHALDE HUSUSİ BİR UÇAK İSTİYORUM.

RAYMOND, EGLE İLE DENİZ UÇAĞI LİMANINA KOŞAR. LİMAN KOMUTANINA YAKLAŞIR.

BAHSETTİĞİNİZ SEFER, YARIN İKİDE, HUSUSİ UÇAK İÇİN DE BAKANLIKTAN İZİN ALMAK LAZIM.

O SIRADA BİR TANE DENİZ UÇAĞI BAŞLARININ ÜZERİNDEN GEÇER.

YA BLİ?

BÜ ANTREMAN UÇAĞIDIR. ONGÜN SONRA AMERİKADA YAPILACAK OLAN YARIŞA İŞTİRAK ETMEK İSTEYEN BİRİNE AİT.

SAYGILI FİYATINIZ

UÇAK DENİZE İNER. RAYMOND, RIHTIMA ÇIKAN. PILOTUN BİR KAÇ SENE DİR. GÖRÜŞMEDİĞİ, ARKADAŞI GABRIEL FANTI OLDUĞUNU FARKEDER.

GABRIEL!

BU NE SÜRPRİZ RAYMOND! İSTIRAK EDECEĞİM YARIŞTA BULUNMAN İÇİN SENİ DAVET ETMEĞİ DÜŞÜNÜYORDUM.

BU RAYMONDUN KARŞISINA ÇIKAN BÜYÜK BİR TALİHTİR. DERHAL ARKADAŞINA, EGLE İLE KENDİSİNİ BARCELONA GÖTÜRMEŞİNİ RİÇA EDER. GABRIEL, ONUN HALİNDEKİ DEĞİŞİKLİĞİ FARK EDER.

BÜTÜN SAADETİM BU SEYYEHATE BAĞLI.

EMRİNE AMADEYİM..

DERHAL HAREKET EDERLER. YOLDA BİR FIRTINAYA YAKALAN. DIKLARI İÇİN SEYİR GÜÇLEŞİR.

YEDİ SENEDİR UÇUYORUM. HİÇ BÖYLE FENA HAVA ŞARTLARINA RASTLAMADINDI. MATMAZEL İÇİN ÜZÜLÜYÖRÜM.

BEN KATİ-YEN KORKMUYÖRÜM.

BÜTÜN MÜŞKÜLÂTA RAĞMEN BARCELONA AKŞAM ÜSTÜ VARIRLAR. TAYYAREDEN ÇIKAR. ÇIKMAZ GABRIEL ARKADAŞLARINA GECEYİ BİR DANSING DE GEÇİRMİYİ TEKLİF EDER.

PARELELO'DA BİR NEVİ KABARE VAR. ORAYA GİDERSEK MUHAKKAK EĞLENİRİZ.

MÜKENMEL BİR FİKİR.

ETRAFTAKİ NEŞ'EYE RAĞMEN, RAYMOND DALGIN VE NEŞESİZDİR.

HAYDI RAYMOND BİRİZ CANLAN! EĞLENMEK LAZIM..

BELKİ YARIN... NEPTUN GELDİKTEN SONRA. ACABA SEVDİĞİM KADINA NE OLACAK?..

GABRIEL ARKADAŞININ ÜZÜNTÜSÜNÜ TAKDİR EDİP, ONU AVUTMAYA ÇALIŞIR.

BİR PARÇA SAMPANYA İÇELİNMİ RAYMOND? ONUN SEREFİNE KADEH KALDIRIZ VE HER SEYİN YOLUNA GİRMESİNİ DİLERİZ.

GARSON KADEHLERİ DOLDURURKEN EGLE DALGINLIKLA ÇANTASINI DÜŞÜRÜR. GABRIEL EĞİLİP, DIŞARI DÜKÜLENLERİ VE ÇANTAYI ALMAK İSTER.

BUDA BİR UĞUR İŞARETİDİR!..

ANTİKA MEKTUPLAR

Nakleden: Serap DERMAN

John Haldane gençliğinde, o yaştaki bir çok delikanlılar gibi edebî yazılar yazmaya meraklı idi.

Onun bu gizli hevesini yalnız bir kişi biliyordu, ne yazık ki onda da bu edebiyat numunelerinin kıymetini takdir edecek kabiliyet pek yoktu. İsmi Bessie Mayerdi, ve John yirmi yaşında iken ona âşık olmuştu. John Haldane'in babası bir antikacı dükkânının sahibi idi. Bir kaç kapı ileride de Bessie Mayer'in babasının işlettiği nâdide ve antika eşyalar satan bir dükkân vardı.

Miss Mayer'in dükkânla hemen

« Artık yemeğe gitmeliyim Mister Haldane! Tekrar görüştüğümüze çok memnun oldum. Hoşça kalın! »

hiç alâkası yoktu. Vaktinden evvel göz alıcı elbiseler giyerek sigara içmeye başlamıştı. Belki onun da John Haldane gibi gizli arzuları ve hayalleri vardı. Her kızın gönlünde bir arslan yatarmış ya!

John ona tekrar aşkını açtığı vakit, sanki kendisine bir paket çikolata ikram edilmiş gibi cevap verdi: «Doğrusunu istersen seninle evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Neye bu kadar acele ediyorsun?» Onun istek ve sabırsızlık dolu yüzüne, bir çok kadınların böyle vaziyetlerde yaptıkları gibi, üzme istercesine bakıp gülerek, «Bir adam bir kızla evlenmek istediği zaman, sen de bilirsin ki, aşkının büyüklüğünü ispat için bir şeyler yapmalıdır. Seni bir denemem lâzım!»

John boğuk bir sesle, «Ne yapmamı istiyorsun, Bessie?» dedi.

Kız, zarif parmakları ile dizine vurarak, sigarasının dumanları arasından John'a baktı, «Aman aklına fena şeyler gelmesin sakın, şu okuduğum bir hikâyedeki gibi — adı da neydi? Her neyse! Sevgilisi uğruna vahşi arslanların arasına atılan adama benzemeni filân isteyecek değilim. Sen hep güzel yazı yazdığını

söylemez misin?»

Jahn kızardı. «Oh, Bessie!»

«Şimdi beni iyi dinle. Eskimiş sarı kâğıtlar, soluk renkli bir şişe mürekkep ve bir de tüy kalem tedarik edeceksin. Bunları mutlaka bulmalısın, bu da imtihanın bir kısmı çünkü... Ve bana her gün bir aşk mektubu yazacaksın.»

«Lütfen ciddi ol, Bessie. Böyle tüy bir kalem ve soluk mürekkeple yazacağım mektuplarla benim nemi deneyeceksin?»

«Hem de öyle güzel denerim ki... Ha, bak şunu da sakın unutma, bu mektuplar 18 inci asır üslûbu ile yazılmış olacak. Genç bir kont olduğunu ve saçları pomatlı bir güzeli deli gibi sevdiğini tasavvur et.»

«İyi ama, ya bu mektuplar babanın eline geçerse?»

«Onları kimsenin bulamayacağı bir yere saklarım, hani bana güzel bir mücevher kutusu hediye etmiştin, ya?»

«Fransız malı, XVI Louis devrinden kalma, antika birşeydi.»

«Evet, onun gizli bir çekmecesine var, mektupları oraya koyacağım.»

John, işe başladı. Nefis şiirlerle süslü, tatlı ve ateşli mektuplar yazı-

yor, her birinde zerafet ve cesaret dolu hislerini 18 inci asır üslûbu ile dile getiriyor, kâğıda döküyordu.

Altı hafta kadar sonra, Bessie Mayer'in bir dans salonunda rastladığı esrarengiz bir Kübalı ile kaçtığını işitti, ve hiç kimse bir daha ondan haber alamadı.

John Haldane çok ıstırap çekti. Fena aldatılmıştı. Bir daha edebiyatla uğraşmamağa ve yazı yazmamağa yemin etti. Babası gibi antikacığa başladı.

Günün birinde dükkâna Amerikalı bir baba kız geldi. Bu küçük tarihi şehirde bir kaç hafta kalacaklardı, kızın babası da tarihi eserler ve antika eşyalar koleksiyonu yapmaya çok meraklıydı. John'un babasının dükkânından bir çok şeyler satın aldılar.

Kız aşağı yukarı John yaşındaydı. Zengin ve cazibeliydi, mavi gözleri, kumral saçları, mahcup ve terbiyeli bir hali vardı. Dükkâna geldikleri zaman adam babası ile konuşurken John da Nell'e yaklaşmağa çalışırdı, ona iyice tutulmaya başlamıştı. Şehirde biraz daha fazla kalınlar diye Allaha dua etti, fakat nihayet gittiler.

Seneler geçti, ihtiyar Mr. Haldane öldü, oğlu dükkânın idaresini eline aldı, işi büyüttü ve muvaffak oldu. Buna rağmen hiç evlenmedi.

Hudson'lar, Haldane'lerin dükkânına geleli yirmi beş sene olmuştu. Bir yaz akşamı John ağır ağır evine doğru yürürken karşıdan gelen bir yüz, kalbini hızla çarptırdı. Yanından, kendisini tanımadan geçen kadın Nell Hudson'a çok benziyordu, dörtte bir asır önce tanıdığı ve sevdiği kıza.

Hemen döndü, yaklaştı, sesi titriyerek:

«Affınızı istirham ederim, madam», dedi, «siz...»

Kadın sözünü kesti, «Mr. Haldane. Ne tesadüf, siz Mr. Haldane'siniz değil mi? Gülüyordu ve John artık yanılmadığına emin oldu.

Beraberce iki dost gibi konuşarak yürüdüler. John ona babasının ölümünden, işlere artık kendisinin baktığından bahsetti. Nell de seyahatlerini anlattı ve babası ile beraber ziyaret etmiş oldukları bu şehri tekrar görmeğe geldiğini söyledi.

«Hiç evlenmediniz mi, Miss Hudson?»

Kadın tebessüm ederek başı ile hayır cevabı verdi.

«Öyleyse çok yalnız olmalısınız!»

«Zannettiğiniz kadar değil. Evlenmedim, çünkü aradığım müstesna ve fevkalâde tip karşıma çıkmadı.»

John'un tuhafına gitti, «Ne gibi?» diye sordu.

Kadın gülerek izah etti. «Yani tasavvur ettiğim ideal erkeğe rastlamadım.»

«Peki, bu ideal adam nasıldı?»

Şimdi Nell'in kaldığı otelin kapısının yanında duruyorlardı. Kadın sıkılarak anlatmaya başladı.

«Bu romantik hikâyeyi belki biraz aptalca bulacaksınız», dedi. «Babamla beraber buraya gelmiştik, bana bir gün bir hediye getirdi. Onu sizin dükkânın bulunduğu sokakta bir yerden satın almıştı. İsmi bir türlü hatırlıyamıyorum sizinkine çok yakındı bu dükkân.»

John, «Mayer'in dükkânı», dedi.

«Tamam. Bu XVI. ıncı Louis devrinden kalma güzel bir Fransız kutusuydu. Bir gün, diye devam etti, «kutunun gizli bir yerinden bir çekmece olduğunu keşfettim, içinde de 18 inci asırda, eski sarı kâğıtlara yazılmış bir deste aşk mektubu vardı. Ama ne olur Mr. John, benimle alay etmeyin.»

«Hayır, hayır, rica ederim anlatın.»

«John imzasını taşıyan bu mektuplar bir sevgiliye yazılmıştı. Öyle zarif, öyle müşfik ve cana yakındılar ki bilerseniz, Onlardaki hassasiyeti ve sevgiyi imkânı yok tasavvur edemezsiniz. O zaman, beni bu şekilde sevebilecek bir adama rastlayınca kadar evlenmemeğe karar verdim. Bazan böyle genç kızlık hülyaları, bir kadının bütün hayatını mahvedebilir, Mr. Haldane. Hem biliyor musunuz, biz daha çok hayallerimizle yaşarız. Fakat şimdi ihtiyarladım artık. Bunları masal gibi anlatıyorum...»

John konuşmak istiyerek ağzını açtı, elini alına götürdü, söyleyecek söz bulamıyordu. Elli yaşındaydı çünkü.

«Böyle ömür boyunca devam eden bir rüya görmek fevkalâde bir şey, Miss Hudson!» dedi.

Kadın gülümsedi, saatine baktı, «Hayret!» dedi. «Burada durup sizi saçmalarım rahatsız ederken vaktin ne kadar geçtiğinin farkına bile varmadım. Artık yemeğe gitmeliyim, M. Haldane. Tekrar görüştüğümüze çok memnun oldum, hoşçakalın.»

John durdu. Otelin merdivenlerinden çıkan Nell'in arkasından uzun uzun baktı, tıpkı yirmi beş sene evvel kendisinden kaçan kıza baktığı gibi baktı...

Yazan: Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Cacus Romanı: 18

Almanı soktukları odanın mobilyaları kılıflarla örtülmüştü ve havası da adamakıllı soğuktu. Fon König, kadının odadan çıkmasını bekledikten sonra yavaşça salonun kapısını açtı ve ayaklarının ucuna basarak biraz önce çıktığı odanın kapısına yanaştı. Bartelse telefon eden adam, uzun lâkırdılar söylüyor olmalıydı. Volf, sert bir erkek sesi duyar gibi oluyor, lâkin ne dediğini pek anlıyamıyordu. Bartelsin verdiği cevaplar ise seri halinde birbirine benzer kısa cümlelerdi:

— Pekâlâ Her Doktor... Helbette Her Doktor... Tabii hayır Her Doktor.

Birden Volfun kulağına Hamburg kelimesi çalındı. Bartels:

— Hamburgdaki o gecedenberi hayır... demisti.

Fon König mutlak soğukkanlılığı-

kit Bartels iki kadeh doldurdu ve Volf, sobanın önünde ısınırken sordu.

— Salzburga indiniz sanırım? Gitmeden önce bana adresinizi verseniz fena olmaz. Sizinle bir daha görüşmemiz lâzım. Çünkü bugün çok acele bir iş için çıkmaya mecburum.

Bartels bu sözleri bitirirken dışarda bir motor gürültüsü duyuldu ve Volf pencereden yolda bir otomobil belirdiğini gördü. Fakat Bartels, misafirine hemen yol verecek gibi görünmüyordu. Volf'a Nev York'tan bahsetmeğe koyuldu ve ikinci bir kadeh likör daha kabul ettirmek için ısrar etti. Sonra da malî vaziyetteki buhran hakkında bir sürü sual sordu.

« Acaba Amerikada, servetlerini kaybeden ailelerin sayısı çok muy-

— O ölünce parası çocuklarına kaldı değil mi? Galiba ikiz çocukları vardı. Biri erkek, biri kız...

— Öyle olacak!

Ev sahibi, öğreneceğini öğrenmişti. Tokalaşmak için elini uzattı:

— Oo, otomobilim gelmiş bile.. Sizi Salzburga götürmeği çok isterdim ama, tam aksi istikamete gidiyorum. Herhalde trenle geldiniz. Nereye indiniz?

— Salzburg oteline!

Tokalaştılar. Sonra Bartels tekrar sordu:

— Beni vâris tayin eden adamın adına Führih dediniz değil mi?

— Yavol, Her Bartels, adı Raynhold Führihdir.

Öteki başını sallıyarak hayret etti:

— Allah Allah!.. Hiç de tanımiyorum bu ismi.. Bizim mesleğimizde sahiden isimlerin hiç ehemmiyeti olmuyor, gömlek gibi ismi değiştiriyoruz.. Değil mi aziz dostum Fon König?

Ve alaylı alaylı güldü.

Evin önünde, her tarafı çamura bulanmış, koskoca bir yarış arabası durmuştu. Direksiyonda, paltosuna sarınmış bir şoför oturuyordu. Hizmetçi kadın Bartelsin, kalın bir kürklü manto giymesine yardım ettikten sonra, eline de kürklü bir şapka, mahfazalı gözlükler ve kalın eldivenler verdi. Volf, adamın uzun bir yolculuğa çıkacağını düşündü. Bartels, şoförün yanına oturdu ve otomobil, yokuştan aşağıya, çılgin bir hızla inmeğe başladı.

Volf, oteline dönerken bir hayli

lefon edeceğini bildirdi.

Köyün posta müdürünün küçük bir otomobili vardı ve Volf, bu otomobili almanın bir yolunu bularak bir saat sonra öğle yemeğinde, iki arkadaşıyla buluştu.

Dallas, arkadaşına, vapurdan ayrıldıklarından beri başlarından geçenleri anlattı. Volf, da o sabahki görüşmesini nakletti. Robin bu hikâyeyi ilgiyle dinledikten sonra:

— Bu işte kat'i sayabileceğim bir nokta var, dedi. O da Feynin öldürülmemiş oluşu!..

Kant da ilâve etti:

— Ve Baden-Badende o sarışın kadının yanında gezip keyif çatıyor Volf da:

— Sakın Bartels, onlara gitmiş olmasın? dedi.

Dallas cevap verdi:

— Nedden öğreniriz bunu! Burada ondan haber alıncaya kadar kalmamız lâzım. Bu sabah tayyare bulduydu. Şimdiye kadar oraya varmış olmalı! Ama kendisine korkusuzca telgraf da çeker, Bartelsin, belki de Arlet Lasanı bulmak için Baden-Badene gideceğini haber veririz. Benim asıl şaşıtığım şey nedir biliyor musun Volf? Senin gizlice dinlemiş olduğun telefon konuşmasının da ispat ettiği gibi, Aksak Bacağın bize doğruyu söylemiş olması... Demek Grund, sahiden Feynin şimdiki adresini bilmiyor. Herhalde Bartelse, genç Amerikalıya sevgilisini bulmasını, hattâ yanılmıyorsa, belki de buraya getirmesini tenbih etmiş olacak..

Volf:

— Pekâlâ mümkün! dedi. Fakat Bartels onların nerede olduklarını biliyorsa, neden bu sabah telefonda Aksak Bacağa söylemedi? Telefonda, sadece tahkikat yapacağından bahsetti de..

Dallas:

— Belki, Aksak Bacağa da ikiyüzlülük ediyordur, dedi. Böyle bir şey varsa hiç şaşmam. Bu profesyonel casusların hepsi böyle iki yüzlü değil, belki de üç, beş yüzlüdür. Habire dalavere çeviriyorlar. Benim bilhassa öğrenmek istediğim şey, Aksak Bacağın ne oyun peşinde olduğu? Mademki vesikaları ele geçirdi, şimdi neden tekrar Feyni aratıyor?

Kant, arkadaşının sözünü kesti:

— Eğer Bartels, bizimkiyle sevgilisini buraya getirecekse, arkalarından muhakkak Aksak Bacak da bu taraflara düşecektir.

Volf, bu düşünceye pek alâkalandı:

— Muhakkak gelir.. Hiç gelmez olur mu?

Dallas:

— Bunu ben de düşünmedim değil, dedi. Onun için kuvvetlerimizi dağıtmak istemiyor ve Nedden bir haber gelinceye kadar burada beklemeyi düşünüyorum. Volfun hakkı var, burada herkesin merakını uyardırmamaya çalışalım. Onun için Volf « Altın Gül » oteline yalnız dönsün. Biz ikimiz de burada..

Birden sözünü kesti. Çünkü masalarına bir garson yanaşmış:

— Size Baden-Badenden telefon ediyorlar Her Dallas! demisti.

Volf ve Kant, İngilizin telefonda kalışından bir hayli sabırsızlandılar. Nihayet masaya gelip yerine oturduğu vakit:

— Umdüğümüz gibiymiş, dedi. Lizelot oradaymış..

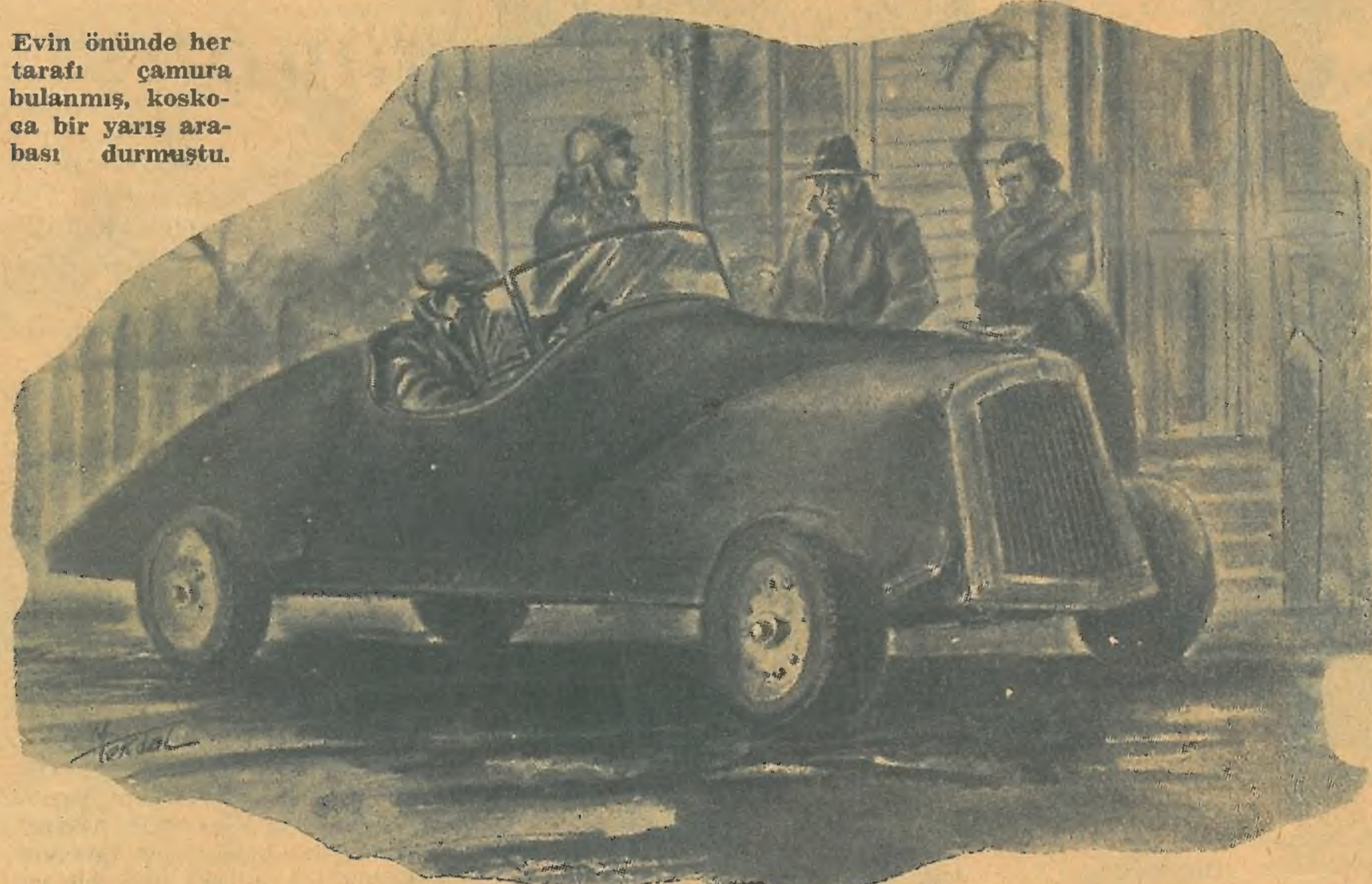
Kantla Volf, bir tek ses halinde sordular:

— Peki Feyn?

— Ned, şimdiye kadar delikanlının izini bulamadığını söylüyor. Kadın, Nedin indiği Şlemer otelinde oturuyormuş. Benim oraya gitmemi kat'iyyen istemiyor. Kadının beni tanımasından korkuyor. Amerikalı diplomatın da oralarda olup olmadığını anlayıncaya kadar benim meydana çıkmamın doğru olacağı fikrinde, Fakat bu meseleye

(Arkası 14 üncü sayfada)

Evin önünde her tarafı çamura bulanmış, koskoca bir yarış arabası durmuştu.

nı kaybetti ve kulağını heyecandan titreyerek kapağı dayadı. Şimdi yine Bartels konuşuyordu:

— Tahkikat yaparım, diyordu. Her Doktor bana itimat edebilirler.. Elimden geleni yaparım tabii.. Helbette... Fevkalâde bir plân bu... Canım Her Doktor, daima en iyisini düşünürler... Muvaffakiyetimi garanti edemem ama, elimde bulunan her imkânı kullanacağım...

Volf birdenbire sessizlik hasıl olduğunu anladı. Bartels, ahizeyi asmış olmalıydı. Acele ile salona koştu. Fakat Aksak Bacağın yardımçısı görününceye kadar da on dakika beklemek mecburiyetinde kaldı. Bartels, ziyaretçisini odada bir aşağı, üç yukarı dolaşır ve bir yaprak sigarası içer bir halde buldu.

Adam, acelesi var görünüyordu. — Sizi bu buz gibi odada beklettiğim için bin kere affınızı rica ederim Bayım... Ev, yeni açıldı da... Benim srecak odama gidelim de orada size bir konyak ikram edeyim.

Yeniden ilk odaya girdikleri va-

du? Duyduğuna göre Rokfeller gibi insanların bile gelirleri azalmıştı. Vanderbiltler, Astorlar ve Dukeler de böyle bir duruma mı düşmüşlerdi?

Volf, konyasını yudum yudum içerken bir yandan elinden geldiği kadar cevap yetistiriyor, bir yandan da Bartelsin bu suallerden ne kastettiğini kestirmeğe çalışıyordu.

Birden anlayıverdi. Çünkü Bartels, apansızın ve gayet tabii görünmeğe çalışarak söylenmişti:

— Ben Amerikadayken Sirus M. Feyn adlı bir adamdan bahsedildiğini duymuştum. Çok zengin olduğu söylenirdi. Şimdi ölmüş olduğunu biliyorum ama, acaba ailesi de hâlâ okadar zengin mi, orasını bilmiyorum?

Volf okadar heyecanlanmıştı, ki cevap vermeden önce biraz vakit geçirmek istiyerek bir yudum daha konyak aldı. Nihayet:

— Sanırım ki, zengindir, dedi. İç yüzlerini bilmem tabii ama, herkes onları zengin bilir...

Bartels sordu:

sıkıydı. Çünkü işlerin bu şekli alacağını hiç hesap etmemişti. Şimdi bir otomobil bulup Bartelsin peşine düşmeğe kalksa, yetişmesine imkân yoktu. Zira adam bir hayli yol almıştı. Bu hesapça, dönüşünü beklemekten başka çare kalmıyordu. En iyisi, Salzburga telefon edip Dallasla Nedin kendisine bir cevap verip vermemiş olduklarını sormaktı.

Telefonda Salzburg oteline bulunduğu vakit, hoş bir sürprizle karşılaştı. Çünkü sesine cevap veren, Dallasın ta kendisi oldu. Kantla birlikte Salzburga henüz gelmişlerdi ve Dallas, Volfa, hemen kendisini görmeğe geleceklerini bildirdi. Volf, bu teklifi reddetti. Çünkü daha ilk gününde iki yabancıyla buluşup, oteldekilerin tecrüsesünü uyandırmak istemiyordu. Bu itibarla, kendisinin Salzburga gitmesinin daha doğru olacağı fikrindeydi. Ayrıca, Bartelsin de birkaç saat, hattâ belki bütün gün geri dönmeceğini düşünüyordu. Otelci Mayer, köşkün sahibinin dönüşünü gözetliyeceğini ve icap ederse Salzburga, Volfa te-

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Eğer Virsham o akşam başına gelecekleri evvelden bilseydi, kendini muhakkak gidip Embankmet köprüsünde aşağı atardı.

Camberwell'deki odasından çıktığı zaman oldukça neşesiz ve öfkeliydi, neşesi yoktu, çünkü altı aydan beri işsizdi. Kızgındı, kendisinden çok daha beceriksiz belki bir düzüne adam reklâmcılıkla dünyanın parasını kazanıyorlardı.

Vaziyeti parlak değildi. Cebinde 30 şilingi kalmıştı, bir iş bulacağı da pek benzemiyordu.

(Mavi İnek) birahanesine gidip bara oturdu, çok düşünceli ve üzgün görünüyordu. Birasını yudum yudum içerken Mendress Limitet Şirketinin ilânat ajanı olan Wantage'ı düşündü. Mendress, şehrin en büyük hazır elbise mağazası idi. Her sene reklâm ve ilân işleri için âdeta bir servet harcarlardı. Şimdi de gene mallarının sürümünü arttırmak için yeni reklâm şekilleri aramakla meşguldüler.

Virsham kafasını bu iş üzerinde epeyce yormuş ve onlara beğenilecek bir hayli parlak fikir bulduğuna kanaat getirerek gidip Wantage'la konuşmuştu, fakat netice sıfırdı.

Wantage sadece, "Teşekkür ederiz," demişti. "Bizim metodlarımız başka."

Bu sırada bir ses, "Bir şeyler yesenize," dedi.

Virsham döndü. Yanıbaşında kırk yaşlarında kadar temiz giymiş bir adam duruyordu.

Virsham başını salladı. "Öyle ise bir tane daha için!" Adam Virsham'dan hoşlanmışa benziyordu.

"Bütün kapılar yüzüme kapınca ister istemez iyiye, kötüye bakmadan bir şeyler yapmaya mecbur oldum."

"Ne demek istediğinizi anlıyamadım?"

Adam, "Yerin kulağı vardır," dedi, ve Virsham'ın koluna girdi, "İstersen biraz dolaşalım, belki sana yardımım dokunur."

Ara sokaklardan birine saptılar ve konuşarak yürüdüler.

Yabancı adam, "Bana Smith de," dedi. "Kendi başıma çalışırım, ama bir arkadaşla ihtiyacım var. İstersen, gel benimle çalış!"

"Ne iş yaparsınız siz?"

Smith kötü kötü sırıttı, "Eğer hayatında hiç evleri soyarak geçinen kimseye raslamadıysan iyi bak, çünkü şimdi karşında öyle biri var."

Virsham ürkmüştü, ama merak etmekten de kendini alamadı.

Konuşarak dar ve ıssız bir sokakta yürüyorlardı. Sağda küçük evler, solda da boş arsalar vardı. Görünürde hiç kimsecikler yoktu. Köşe başındaki kilisenin saati on biri çaldı.

Smith, "Ben, romanlarda okuduğun o büyük dolandırıcılardan değilim, dedi Alelâde fırsatlar kol-

layıp, küçük işler görürüm." Parlıyan gözleri ile sol tarafa doğru bakarak, "Meselâ söyle." Diye işaret etti.

Virsham onun işaret ettiği yerde, karanlıkta içinde hiç ışık yanımayan bir evin zemin katındaki pencerelerinden birinin aralık olduğunu gördü.

Smith parmaklığa dayanarak alçak bir sesle, "Evdekiler sokağa çıkarken pencereyi kapamayı unutmuşlar," dedi. Döndü, "İşte sana bir sinir imtihanı, çabuk söyle evet mi hayır mı?"

Virsham heyecandan titriyen bir sesle, "evet," dedi.

Alçak olan parmaklığın üzerinden kolayca atladılar, Smith elinicebine sokup parlak bir şey çıkardı. Bıçağı farkedenden Virsham ürperti. Nihayet Smith fısıldadı: "Bu çok işe yarar, kilitleri ve mandalları daha kolay sökersin. Haydi bakalım!"

Açık pencerenin önüne geldiler. Virsham ilk defa olarak ağzının kupkuru ve avuçlarının terden sırlıklam olduğunu hissetti.

"Önce ben gireyim" diyen Smith yavaşça içeriye kaydı. Virsham onu takip etti.

Odanın içi o kadar karanlık değildi. Eşyaların şekli seçilebiliyordu. Smith etrafı karıştırırken Virsham nefesini tutarak bekledi. Smith birkaç dakika sonra, "Burada bir şey yok," dedi. "Öteki odalara bakalım."

Smith, tokmağı yavaşça çevirerek kapıyı açtı. Bir koridordan geçerek başka bir kapının önüne geldiler. Virsham kalbinin sesini işitiyordu.

Burası büyük bir salondu. Nihayeteki geniş pencerenin perdeleri örtülmüştü. Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak ağır ağır ilerlerken, Smith'in birdenbire ışığa benzer korku dolu bir ses çıkardığını duydu.

Virsham havada parlıyan bıçağın bir adama saplandığını gördü. Dehşet veren bir hışırtı duydu.

Smith, "Kaç!" dedi.

Virsham koridoru deli gibi geçip ilk girdikleri odanın penceresinden dışarıya fırladı. Boğazı yanıyordu, beyni uyuşmuş gibi idi. Smith'in parmaklıktan atlıyarak kaçtığını gördü. Sokaklarda şaşkın şaşkın dolaşarak kendine gelmiye çalıştı.

Nereye gideceğini ve ne yapacağını bilmeden gagesiz yürüyüşüne devam etti. Kendini müthiş yorgun hissediyordu, kullanılmayan bir demiryolu köprüsünün altına girip sırtını taşlara dayayarak sarhoşlar gibi uyudu.

Uyandığı zaman gün çoktan ağarmıştı. Bu âzaba tahammül edemeyeceğini anladı ve gidip teslim olmaktan başka bir çare düşünemedi.

Karakola girerken sendeliyordu. Masada oturan polis başını kal-

SİNEMA

Jean Simmons

Hayatı: Büyük ümitler filminde görerek sevdiğimiz Jean Simmons'un hayatı bir peri masalına benzer. Sinema âleminin en yeni "harika çocuğu" olan bu küçük kız, 31 Ocak 1929'da Londra'nın Hampstead civarında doğdu. Mektepteyken Give Us the Moon - Bize Ayı Verin filminde Margaret Lockwood'un küçük kardeşi rolünü yapacak ufak bir kız aranıyordu. Mektebin müdürü hiç tereddüt etmeden Jean'i seçti. İşte on dört yaşındaki Jean Simmons böylece hiç beklenmediği anda artist oldu.

Filmleri: Jean'ın kendisine pek itimadı yoktu. Fakat rejisörler hiç de onunla aynı fikirde değildiler. Onun için Jean ilk filminden sonra ardarda birçok filmlerde oynadı. Artık kendisi de film çevirmekten hoşlanmıştı. Büyük ümitler, Uncle Silas - Korkunç Miras, Black Narcissus - Siyah Nergis, The Hall - Sofadaki kadın Hamlet ve Blue Lagoon - Mavi Köy filmlerinde oynadı.

Hususiyetleri: Büyük muvaffakiyetine rağmen kat'iyen şımarıyan Jean hâlâ mütevazî, evine bağlı bir kızdır. Ata binmeyi, patinajı, tenisi, işlemeyi ve dikişi sever. Son derece canlı ve enerjiktir. Caza, Frank Sinatra'nın plâklarını toplamağa meraklı, şen ve arkadaş canlısı bir kızdır.

dırdı.

Virsham elini alnına götürerek kekeleydi: "Teslim olmağa geldim. Dün gece... Dün gece bir adam bıçaklandı, ben"

Polis hiddetle bakarak homurdandı, "Kes sesini, saçmalarınla kafa şişirme, zaten kâfi derecede rahatsız olduk."

Virsham ağzını açmış bakıyordu. Polis sertçe güldü. "Vallahi iyi fikir. Millet nasıl reklâm yapacağını biliyor. Daha demin kalabalığı dağıtmak için iki kişi yolladım bir de başıma sen çıktın şimdi. Gevezeliğe devam edersen hakkında hayırlı olmaz."

Virsham büyük bir gayret sarfederek konuşmağa muvaffak oldu. "Dün gece bir adam bıçaklandı diyorum size, anlamıyor musunuz?"

"Göğsünden vurmuşlar değil mi? Şimdi de hâlâ orada, Mendress'lerin Borbridge sokağında yeni açtıkları şubede, vitrinin arkasında uzanmış duruyor. Herkes bu bıçaklanan terzi mankenini gör-

meğe koşuyor. Açılış günü için iyi bir buluş doğrusu. Fakat sen benim tarafımdan Mendress'lere söyle, böyle polisi işlerine karıştırlarsa başları dertten kurtulmaz. Şimdi git bakalım, beni daha fazla meşgul etme."

Virsham dışarı çıktı. Borbridge sokağındaki yeni şubenin önüne gidip camekânın arkasında garip bir şekilde yatan bıçaklanmış mankeni gördü, Bu fikri çabucak benimseyiverdi.

Hemen koştu, önüne ilk çıkan dükkâna dalıp Wantage'a telefon etti.

"Ben, Virsham," dedi. "Borbridge şubenizde olanları duydu-nuz mu?"

"Evet, dehşetli cazip. Kim yapmış acaba bunu?"

"Ben yaptım. Gece içeriye girip mankeni bıçakladım. Size reklâm usullerimden birisini göstermek istiyordum... Şimdi bana bir iş verebilir misiniz?. Mükemmel, hemen şimdi geliyorum..."

A damın üstü başı pek narap.
Genç kadın sordu:
— Beni mi görmek istedi-
niz?. Sakın yanılmıyasınız?
Adam, karşısındaki güzel ka-
dının yüzüne baktı:
— Evet sizi.. görmek istemiş-
tim. İrma! Artık beni tanımyosun-
galiba..
— Adımı da biliyorsunuz de-
mek?.

— Bilmez olur muyum İrma?
Beni, Ditrih'i tanımadın mı?
Kadın kendini tutmasa bir çığ-
lık atacaktı.
— Ditrih! Ditrih ha?. Peki ne-
ye geldin yine?.

Saçı sakalına karışmış adam,
genç kadının yüzüne baktı:
— Para istemeğe İrma! Para
istemeğe geldim!. Halimi görmü-
yor musun?. Pek fena bir vaziyet-
teyim.. Halbuki sen de maşallah
Albayın karısı oldu olalı..

İrma, acele acele söylendi:
— Söyle!. Nekadar istiyorsun..
Vereyim de bizi beraber görmesin-
ler!.

— Sen zengin bir adamın karı-
sısın!. Albay çok paralıdır.. Asker-
liği de keyfi için yapıyormuş zaten!
İrma:

— O paralı ama, parası da be-
nim elimde değil ya!. dedi.

— Atlatmaya kalkışma İrma!
Ben buraya boş boşuna gelmedim!.
Bendeki mektuplarını hatırlıyorsun
değil mi?.

— Ne demek?. Yani benden
şantajla para mı kopartacaksın?.

— Adını ne koyarsan koy!.
Ben ise sadece iş diyorum.. Bu iş-
te kârlı yine sensin!. Al mektubu,
ver beşbin Frank'ı

— Beş bin mi?. Sen delirdin mi
ayol?.

— Canım, bu kadar zengin ko-
can varken, senin için beş bininin
lâfi mi olur?

— Ben kendimi soyduramam!.

— Sen bilirsin?. Parayı ver-
mezsen bu mektupları kocana veri-
rim.. Artık üst yanını sen düşün!.
Başka çare yoktur İrma.. Parayı
vermen lâzım!.

— Kocam seni yanına bile al-
maz!.

— Öyle mi sanıyorsun?. Bilâkis
mektupları alacak ve teker teker
de okuyacaktır. Senin el yazını
bilir her halde.. Mektupların tarihi
eski değil ki.. İki sene evveline ait..
Pek şaşacaktır sanırım!.

— Alçak!.

— Hele bir tanesi varki artık
onu okudumuydu seninle ne âlem-
ler geçirmiş olduğumuzu, yanımız-
daymış gibi anlamamasına imkân
yoktur. Yalnız o mektuba on bin
Frank istesem verir vallahi!. Baş-
ka çarem yok.. Borçlarım da var..
Beni bir zamanlar nekadar sevmiş-
tin, bilirsin ya İrma!.

Kadın, başını önüne eğdi:

— Ne kadar sevdiysem, okadar
da nefret ettim senden.. Senin ne
olduğunu anladıktan sonra artık
sevmememe imkân var mıydı?..

İrma, hayatın o hadisesini â-
detâ unutmuydu. Hakikaten de bir
zamanlar, bu adam için sempati
hissetmişti. Fakat sonradan ku-
marbazlığı, vicdansızlığı meydana
çıkıp da kadın kalpleriyle oyuncak
gibi oynadığı belli olunca nefret
hissetmeğe başlamıştı:

— Senin neni sevecektim? dedi.
Bana neler yaptığını biliyorsun.
Ben senin ne olduğunu daha ev-
velden bilmiş olsaydım, sana mek-
tup mu yazardım?.

Ditrih:

— Yazardın yazmazdın, başka
mesele !. Dedi. Şimdi mektubun
elimde, sen ona bak!. Kocan, se-
nin vaktiyle ne kozlar kırmış oldu-
ğunu bilmiyordur her halde..

İrma:

— Halbuki sen bana ozaman,
bu mektupları yırtacağını vaadet-

Mazinin Lekesi!

Nakleden: İ. ŞERİF

İrma, dehşet içinde: « Ben kendimi soydurtmam! » dedi.

miştin!. dedi.

— Allahtan ki yırtmamışım!.

— Utanmaz!.

— Teşekkür ederim!.

İrma, bir an bu mektupları ko-
casının eline geçtiği takdirde ne-
ler olabileceğini tasarlamaya çalıştı.
Adam, acele etti:

— Benim vaktim yok İrma..
Parayı verecek misin?. Yoksa Alba-
ya gideyim mi?.

Bu sırada genç bir subay, ya-
kınlarından geçip gitmişti. Kadın
telâşlandı:

— Seninle görülmek istemiyo-
rum!. Artık git!.

— Gideyim ama seninle nere-
de buluşacağımızı söyle?. Oyun oy-
namıya kalkma Sonra fena olur-
sun!.

İrma, geçen subayın, kocasının
maiyyetinden olduğunu farketmişti.
Acele tarif etti:

— İleride, kırdı bir değirmen
vardır.. İki yolun kavuşağında.. De-
renin üstünde bir tahta köprü ola-
cak.. Orada buluşuruz!.

— Ne zaman?

— Akşam, sekiz buçukta..

Adam hızla çekildi.

Gece bastırıyordu. İrma, kol-
tukta hareketsiz oturmuş, kalmıştı.
Kocası eve gelip tekrar gitmişti.
Bu gece, alayın tatbikatı varmış..

Uzaklardan asker yürüyüşü sesleri
aksediyordu ve İrma, evde yalnız
kalmış, randevu saatinin yaklaşmak-
ta olduğunu dehşet içinde görüyordu.
düşünceleri bir kocasının, bir
Ditrih'in üstünde durmaktaydı. Şu
anda, birdenbire karar verip herşeyi
kocasına itiraf mı etseydi?. Yoksa
götürüp o serserinin istediği para-
yı mı verse?..

Kocasının bu işe karşı anlayış-
la davranacağından şüpesi vardı.
Şu halde eskiye ait bir macerayı iti-
raf etmekle bütün istikbalini teh-
likeye düşürmüş olmuyor muydu?
Zaten ögle üstü bankaya gidip, Dit-
rih'in istediği beş bin Frangı da
kaldırmıştı. Fakat şimdi içine yine

tereddüt düşmüştü.

Bu sırada saat çaldı.

Artık kaybedecek vakit yoktu.
Alçak serseri, biraz gecikirse, belki
hemen gidip kocasını bulmaya kal-
kardı. geceleyin böyle sokağa çıkı-
şını gören birisi olursa, her hangi
bir izah şekli bulabileceğini düşün-
dü. Kocasına da akşam yemeğinde
başının ağrıdığını söylemişti.. Yal-
nız şimdiye kadar kocasına hiçbir
yalan söylememişti. Böylece onun
haberi olmadan geceleyin sokağa çı-
kıp birisiyle buluşmak âdetâ unu-

runa dokunuyordu. Allahtan bu ge-
ce tatbikatı vardı da cıvardaki bü-
tün askerler meğuldü.

Böylece kendini gece sokakta
görmeleri ihtimali de azalmış olu-
yordu.

Binerlik beş banknotu alıp koy-
nuna soktu. İhtiyaten yanına bir
de tabanca aldıktan sonra her tür-
lü ihtimali karşılamaya karar ver-
miş bir halde yola koyuldu.

Acele, yürüdü. Kırdı ilerleyip
de değirmene yaklaştıkça etrafında
bir takım fısıltılar duyar gibi oluyor,
fakat bunu hafif hafif esen rüzgâ-
ra veriyordu. Heyecanından kalbi
yerinden fırlıyacakmış gibi çarpı-
yordu. Birden etrafında bir takım
hareketler sezdi. Aman yarabbil.
Gece tatbikatı yapan askerler değil
miydi bunlar?. Fena halde şaşaladı.
Ne tarafa kaçmak, çekilmek gerek-
tiğini henüz tasarlamaya çalışırken
birdenbire etrafında silâh sesleri
ve takır takır işliyen makinelerinin
ateş saçtığını gördü. Zahir, tam
teçhizatlı bir harp oyunu oynanı-
yor olacaktı. Koşmaya başladı.
Fakat sonra ne olduğunu anhya-
madan yere yıkıldı ve kendinden
geçti.. Son düşündüğü şey, para
bekliyen ve vermezse kocasına gi-
deceğini söyleyen Ditrih olmuştu!
Ne çare?..

Birden adım sesleri duyarak
kendine geldi.. Baktı ki evdedir ve
yine koltukta yatıyor.. Birisi:

— Neredesin şekerim!. diyor-
du. Burada böyle uyuyakaldın ha..

İrma hâlâ ne olduğunu far-
kında değildi. Kocası devam etti:

— Bu gece başımıza bir iş gel-
di ki sorma... Bir kaza oldu.. Bizim
tatbikat yaptığımız bölgenin etra-
fını gündüzden çevirtip tehlikeli
mıntaka ilân ettiğim halde birisi
nasılsa oraya sokulmuş.. Kurşunlar,
vücudunu delik deşik etmiş.. saç
sakalına karışmış, serseri gibi bir
şey.. Sabıkalı mıdır nedir?.

— Eeee kim miş?. Ne buldu-
nuz?.

— Nasıl ne buldunuz?. Ölmüş
yahu..

İrma, sapsarı kesilmişti. Kocası
telâşlandı:

— Heyecanlanma karıcığım..
Kabahat kendisinde.. Ha, sahi sa-
na söyleyecektim, bizim teğmen Mil-
(Arkası 14 üncü sayfada)

KESKİN ZEKÂ

Değirmenci Mistik, elindeki bin kilo unu bir takım torbalara tak-
sim etmek istemiş. Fakat 10 torbadan başka torbası yok. Halbuki
müşteriler gelir, çeşitli miktarlarda un isterler. Nasıl etmeli, ki her
müşterinin keyfine göre hiçbir torbadaki unu bölmeden, her isteni-
len miktarda un vermeli?. Mistik, düşünmüş, taşınmış ve ununu, 10
torbaya öyle taksim etmiş, ki istenilen miktar, hiçbir torba bölün-
meden verilebilecek.. Acaba 10 torbanın her birine kaç kilo un
koydu?.

★ ★ ★

3 portakal, 2 baba ve 2 oğul arasında şöyle taksim edilir: X bü-
yük babadır. Onun oğlu Y; onun da Z dir. Bu üç kişi arasında 2
baba, 2 de oğul yok mu?. Her birine birer portakal veririz, olur biter.

NAT PINKERTON

GEÇENİN BU SAATİNDE
TAYMIS' TE YÜZÜLÜR MÜ?
YARABBI NE PERVA..
'SİZ ŞEY..

ŞURADA DURAYIM. HERHAL
DE BETYANIN GİRDİĞİ YE-
RİN TAM KARSISI. NEHRİN
KIYISINA İNMEK..

ŞU LON-
DRA NE KARI-
ŞIK YER! ÇOK-
MAZ SOKAKLAR
DINARLAR.. Kİ-
LİTLİ KAPİ-
LAR..

HELE ŞÜKÜR
BİR MER-
DİVEN..

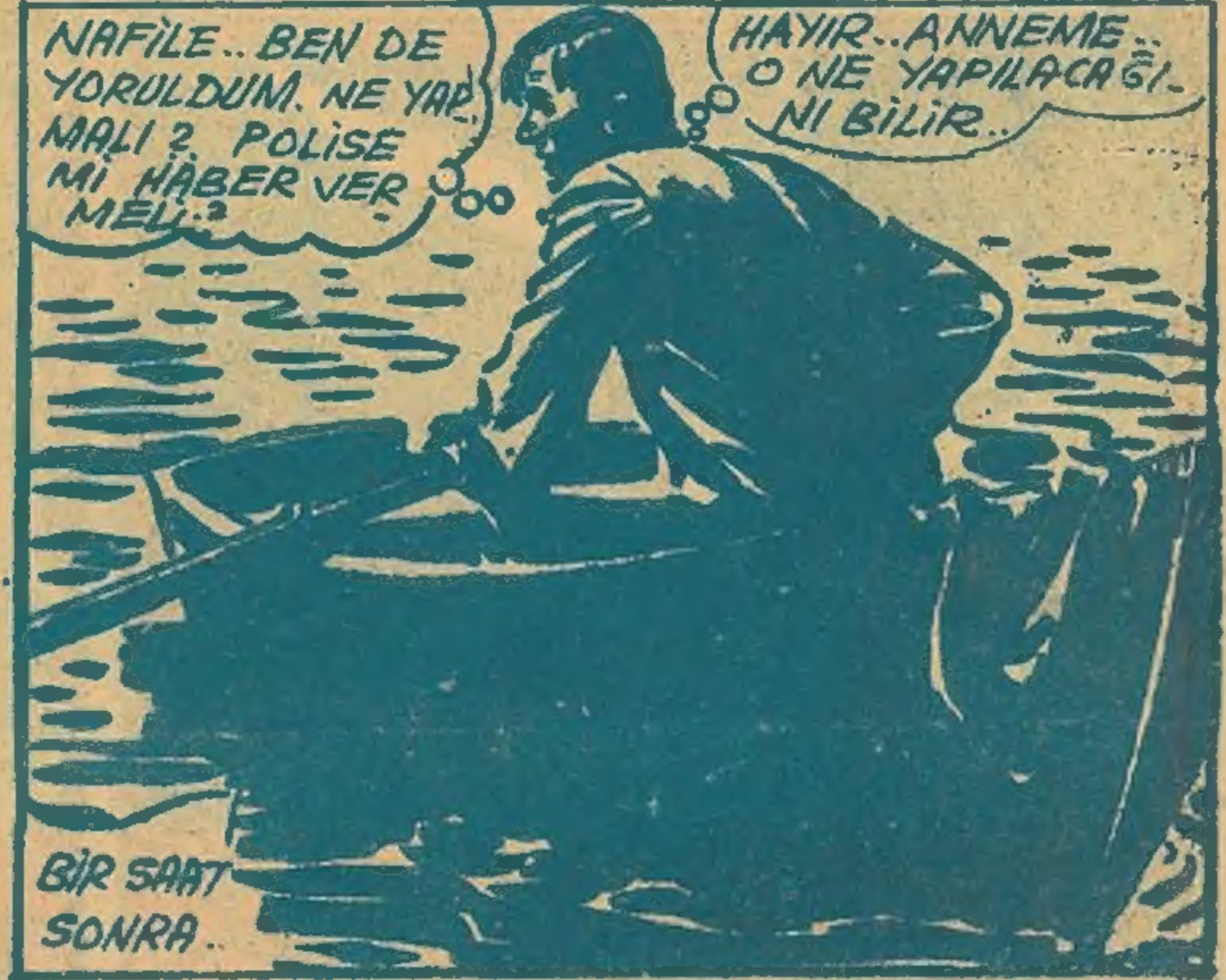

GÖRÜNÜRLER
DE YOK. HE-
NÜZ KIYIYA
GEÇMİŞ OLA-
MAZ...

YOKSA OLA
BİLİR Mİ?

YARABBİM.
NE FECİ..
BAŞINA BİR
KAZA GEL-
MESİN..

NAFILE.. BEN DE
YORULDUM. NE YAP-
MALI? POLİSE
MI HABER VER-
MEK?

HAYIR.. ANNEME
O NE YAPILACAKI-
NI BİLİR..

BİR SAAT
SONRA..

SAAT KALYOR. NE
KADAR DA ERKEN..
BETYA ARTIK KAL
KIYIRUZ.

VAY CANNA..
BETYA YOK.. YA-
TAĞA DA YAT-
MAMIŞ

SONYA
NE VAR?

BETYA DÜN GECE
HIÇ DÖN
MEDİ..

YAA! MİS DÖR
YAN'A HABER
VERELİM

TAYMIS KIYI-
LARINDA SA-
BAH

BİR GİFT
ISKARPIN..
BİR PELEKİN..
BİR KADIN KEN-
DİNİ NEHİRE SO-
ATMIŞ..

VİTERBRUK'LARDA
KARLO.. CANIM OĞ-
LUM! NE VAR?

ANNE BAŞIMA GE-
LENİ BİLSEN.. BANA
AKIL ÖĞRET.. NE
YAPAYIM?

KIZLAR SAĞMA-
LAMAYIN.. HEPI-
NİZ BİRDEN KO-
NUŞMAYIN..
NE VAR?

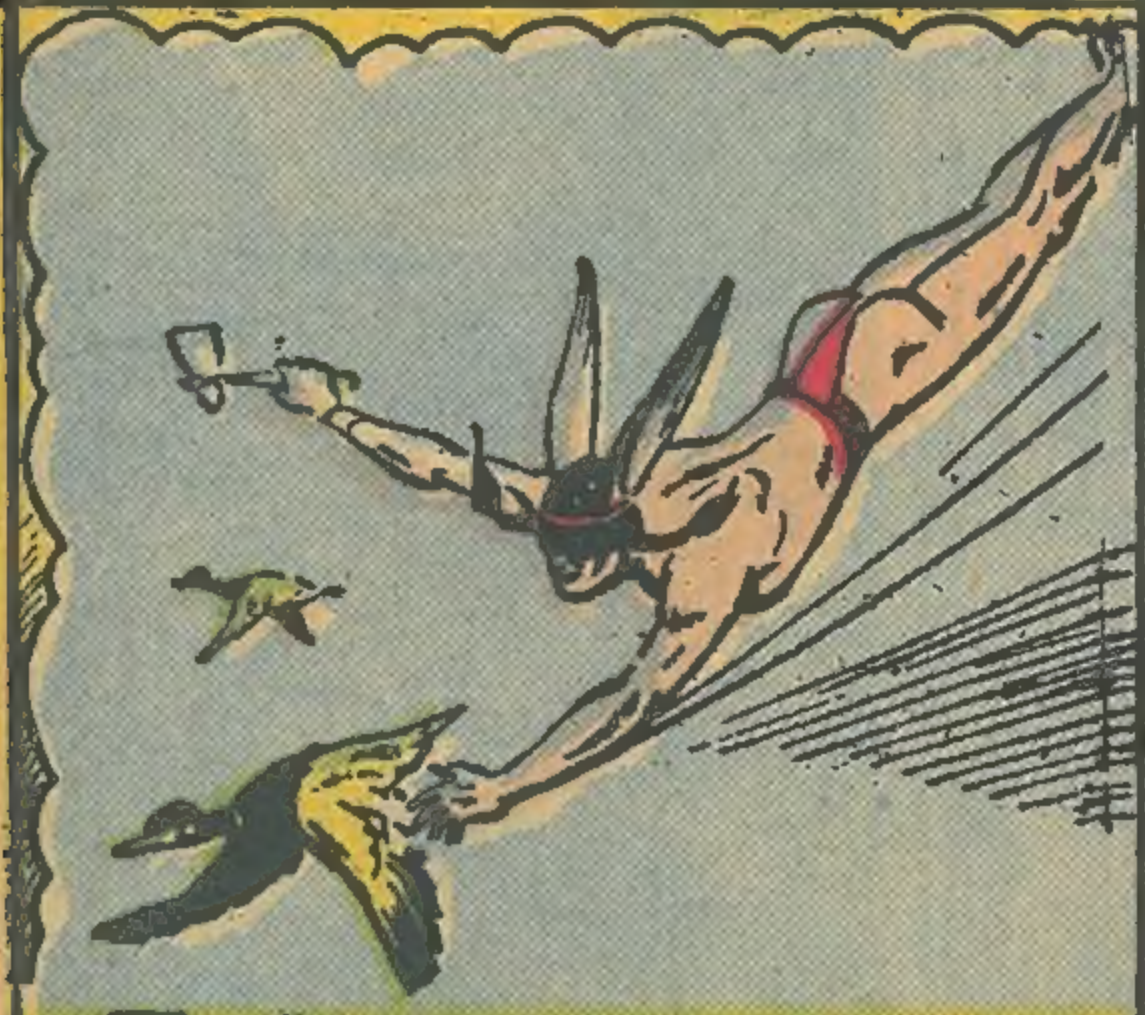
MİS DÖR
YAN.. BET-
YA YİNE
ORTALAR
DA YOK

GECE YATAĞINA
YATMAMIŞ.

ARKASI
VAR.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

TEKİN KULAKLARI SAYE-
SİNDE UÇAN KUŞLARI TU-
TARDI.

PROFE-
SÖR
HİKÂYE-
SİNE
DEVAM
ETTİ.

36

ESKİ BAŞKAN GÖKLERE ŞEREF VERMEĞE GİTTİĞİ ZAMAN
KABİLE YENİ BAŞKANI SEĞMEK İÇİN TOPLANDI.

GÖK MARİFETLİ OLDUĞU İÇİN EN
KUVVETLİ NAMZET TEKİN İDİ.

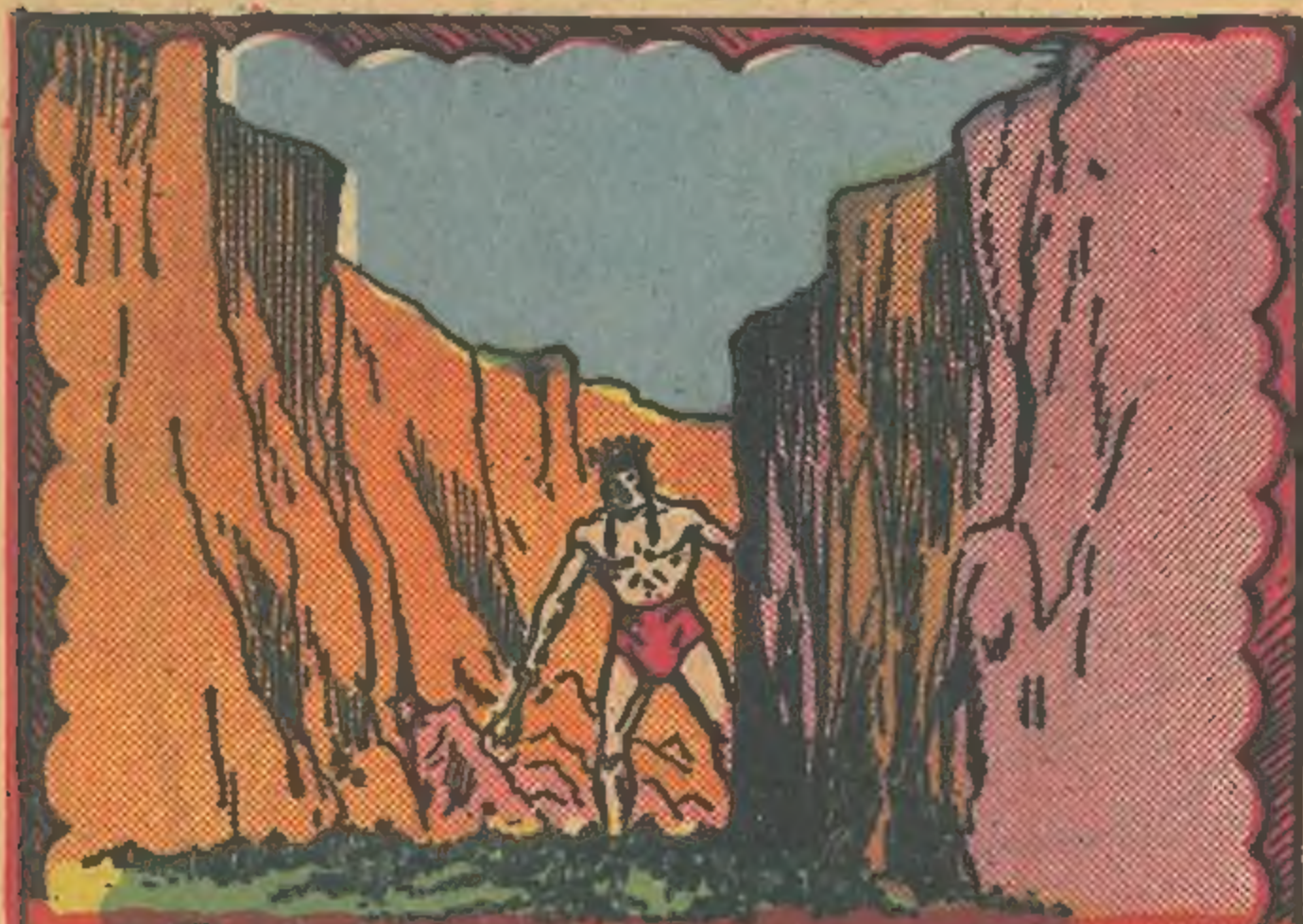

BİZDEN DAHA KUVVETLİ OLDU.
GÜNÜ İSPAT ETMEDİKÇE TEKİNİ
BAŞKAN SEÇEMİYECEĞİZ.

FAKAT TEKİNİ KISKANAN VE
ONDAN NEFRET EDEN BAZI KİM-
SELER VARDI.

TEKİN'İN BAŞKAN OLMASINI
İSTEMİYENLER DEV OTAKA
YI MÜNASİP GÖRÜYÖRLERDİ.

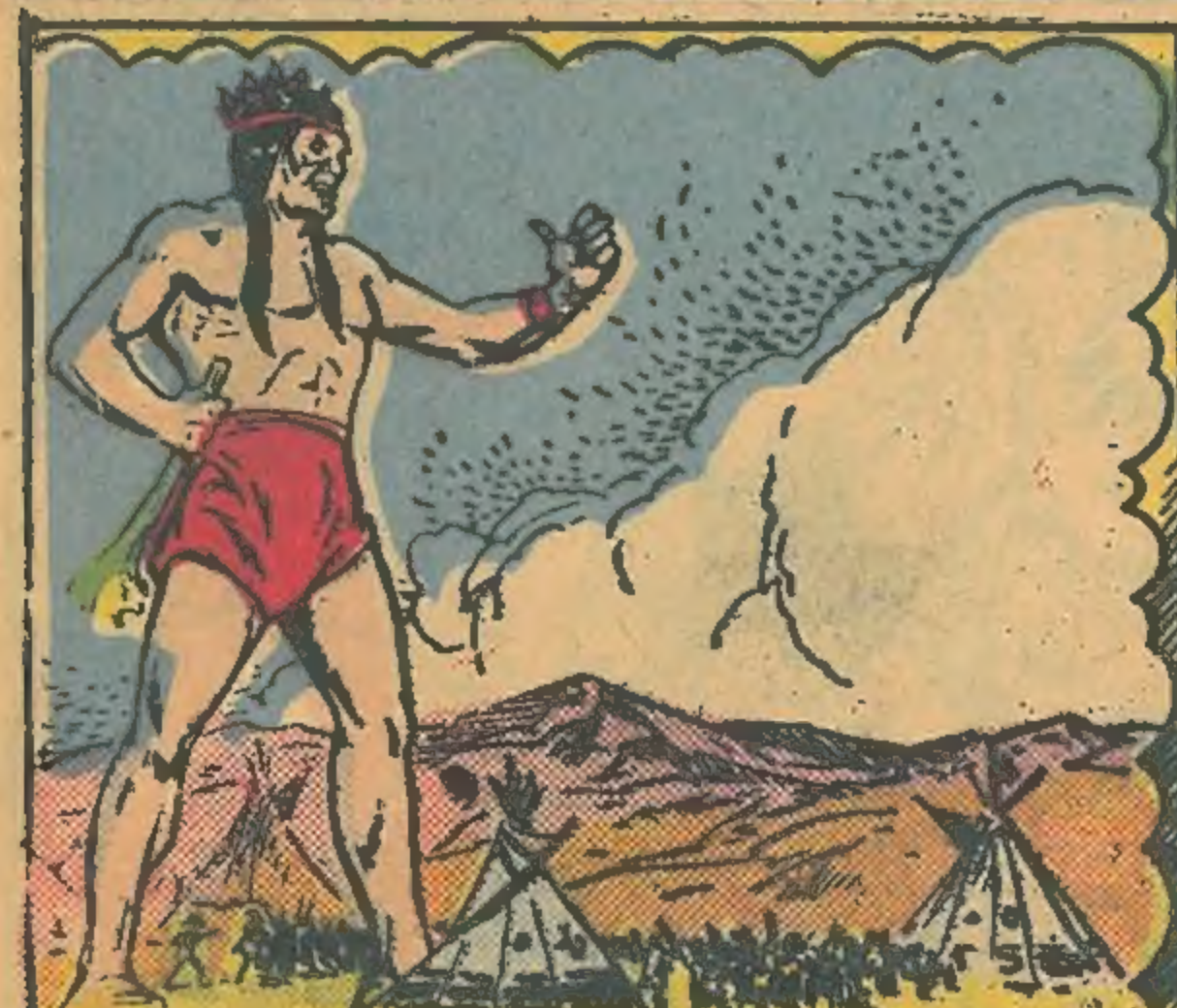
OTAKA BİR BOĞAZDA YAŞI-
YORDU. BOYU ÜST ÜSTE ÇIKAN ON
ADAMDAN DAHA UZUNDU.

TEKİNİ ÇEKEMİYENLER OTA-
KAYA GİTTİLER VE TEKİNİ ÖL-
DÜREBİLİRSE BAŞKAN OLMASINI
TEKLİF ETTİLER.

UZUN ZAMANDANBERİ KIZILDERİ-
LİLERE HÜKMETMEK İSTİYEN OTAKA
BU TEKLİFİ NEMEN KABUL ETTİ.

DEV İHTİYARLAR MECLİSİNE GİT-
Tİ. KENDİSİNİ BAŞKAN SEĞME-
LERİNİ İSTEDİ. ÇÜNKÜ BENİ..

BENİ SÖYLE YÜZÜNE YAK
LAŞTIRIRSAN SANA BİR GÜ-
ZEL KUVVET VE ÇEVİKLİK
DERSİ VERİRİM..

... HEPAZIN EN KUVVETLİSİYİM,
DEDİ. TEKİN BAŞKANLIĞIN ELDEN
GİDECEĞİNİ ANLADI. DEVE MEY-
DAN OKUDU.

MEYDAN OKUMANI
KABUL EDİYORUM
TEKİN..

ARKASI
VAR

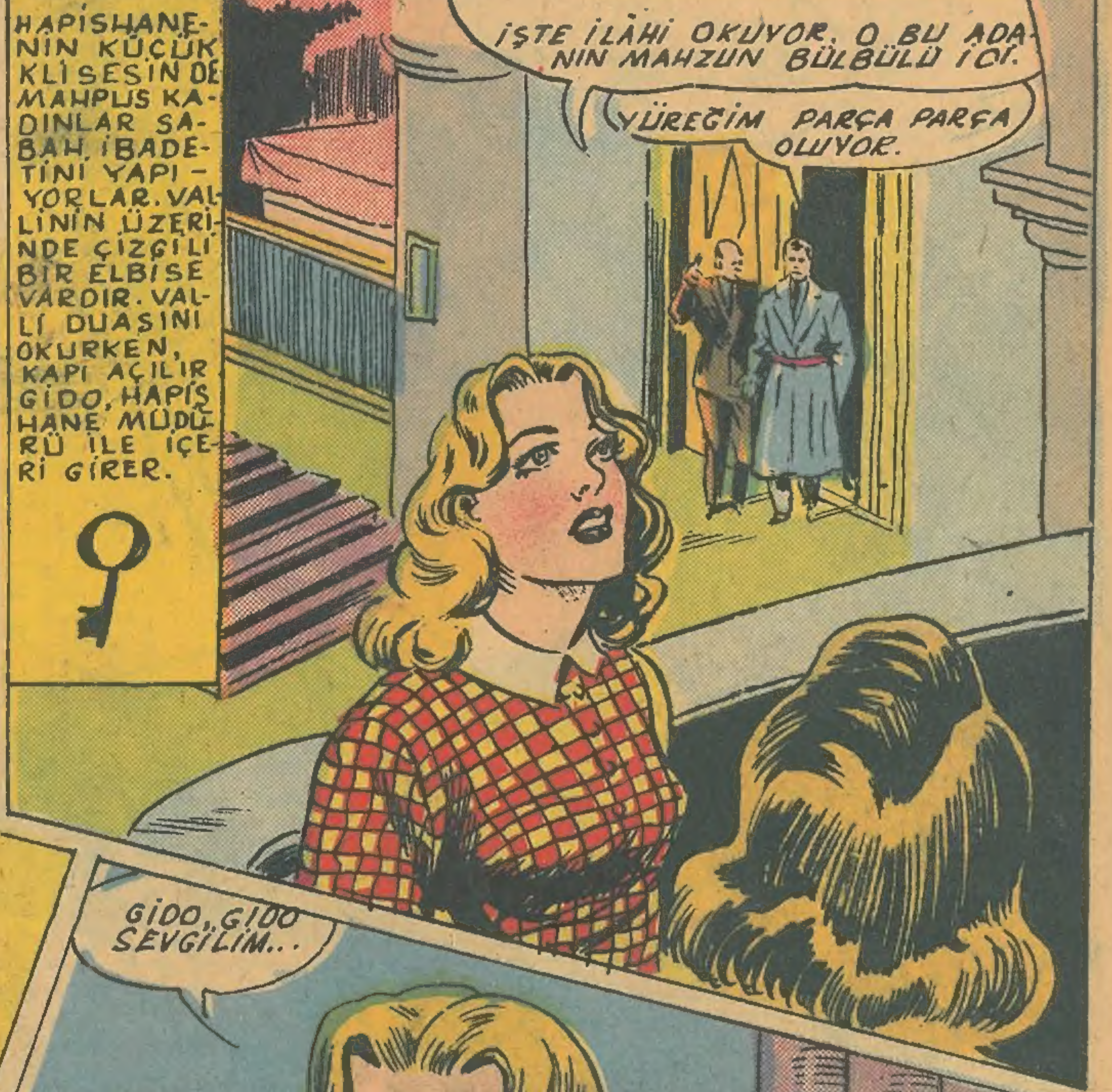
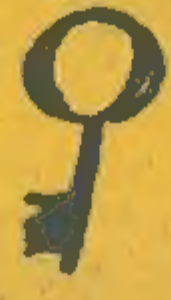
YILAN KADIN

İKİ AYMI? ÇOK UZUN. VALLİNİN SON GÜNE KADAR BİR ŞEY BİLMEME SİNİ ARZU EDİYORUM. ÇOK İZDIRAP ÇEKDİ. HOCRESİNDE SÜKUN İCİNDE BIRAKMAK DAHA İYİ.

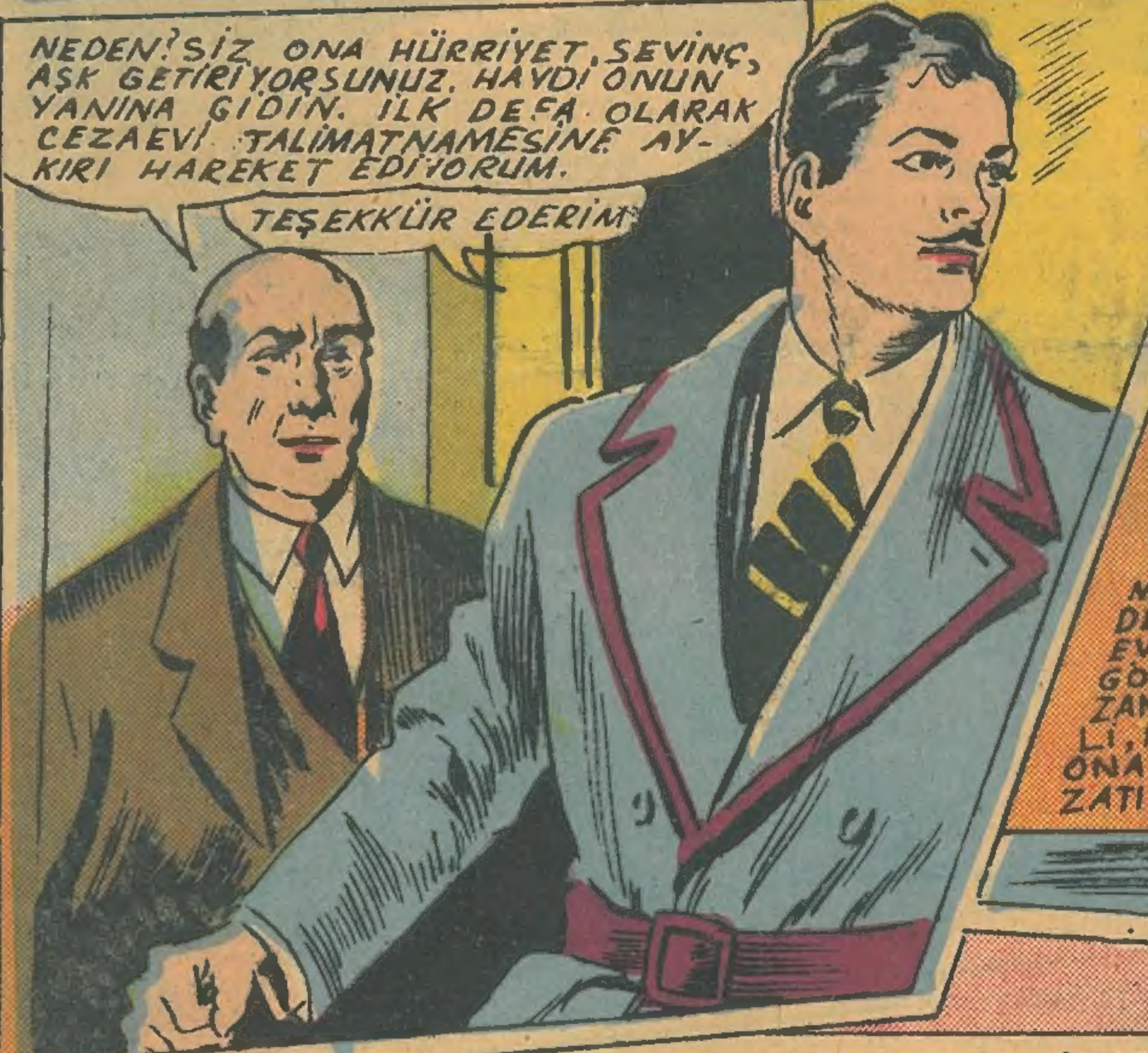
36

HAPİSHANE-NİN KÜÇÜK KLİSESİNDE MAHLUS KADINLAR SABAH İBADE-TİNİ YAPI-YORLAR. VAL-LİNİN ÜZERİNDE ÇİZGİLİ BİR ELBİSE VARDIR. VAL-Lİ DUASINI OKURKEN, KAPI AÇILIR GİDO, HAPİS HANE MÜDÜ-RÜ İLE İÇE-Rİ GİRER.

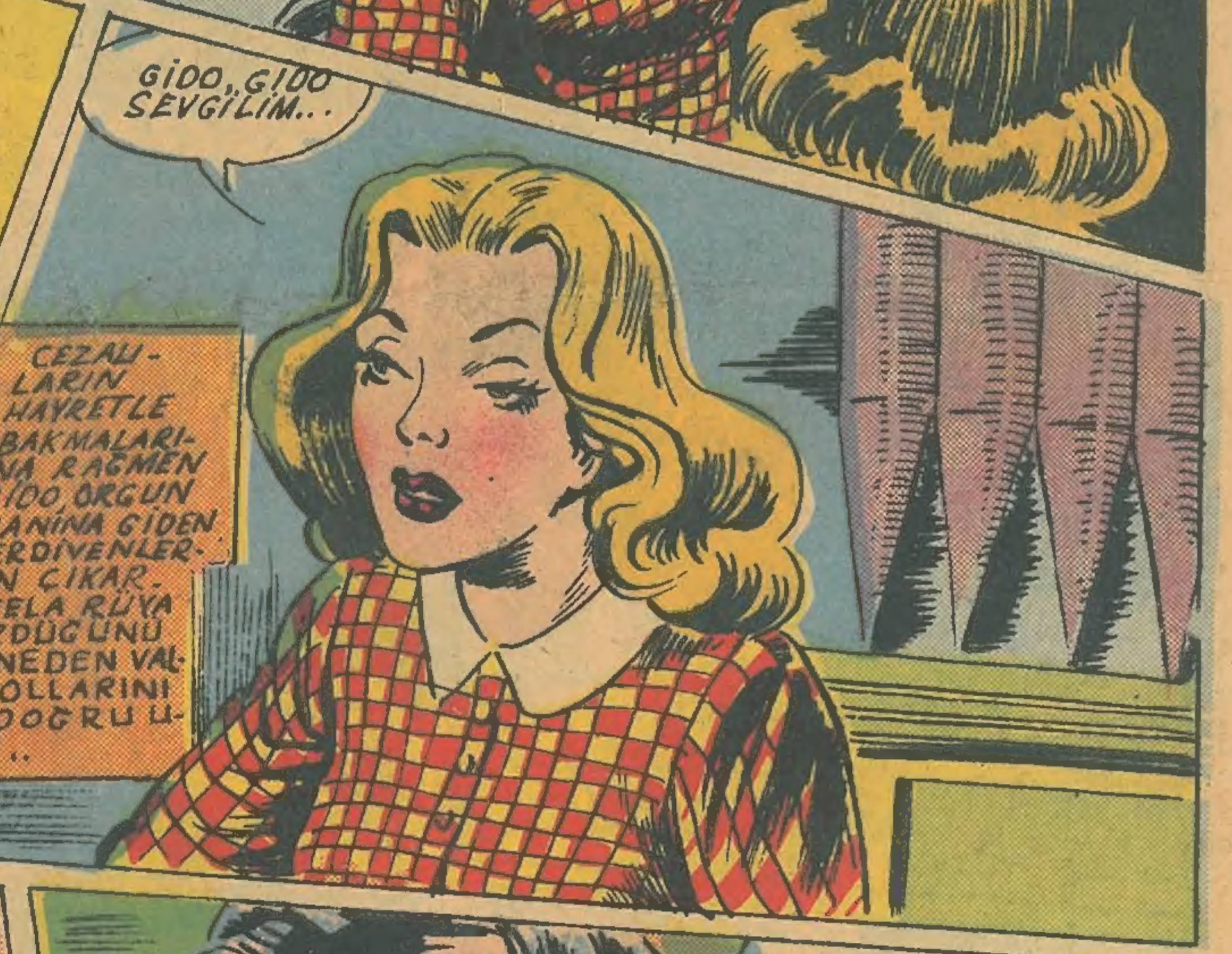
İSTE İLÂHİ OKUYOR. O BU ADA-NIN MAHZUN BÜLBÜLÜ İÇİ.

YÜREĞİM PARÇA PARÇA OLUYOR.

NEDEN? SİZ ONA HÜRRİYET, SEVİNG, AŞK GETİRİYORSUNUZ. HAYDI ONUN YANINA GİDİN. İLK DEFA OLARAK CEZAEVİ TALİMATNAMESİNE AY-KIRI HAREKET EDİYORUM.

TEŞEKKÜR EDERİM

GİDO, GİDO SEVGİLİM...

CEZALI-LARIN HAYRETLE BAKMALARI-NA RAGMEN GİDO ORGUN YANINA GİDEN MERDİVENLER-DEN ÇIKAR. EVVELA RÜYA GÖRDÜĞÜNÜ ZANNEDEN VAL-Lİ, KOLLARINI ONA DOĞRU U-ZATIR...

NIHAYET ETRAFA TATLI NAĞME-LER SAĞAN ORGUN YANINDA UZUN İZDIRAPLAR-DAN SONRA TEKRAR BULUŞURLAR.

VALLİ, CANIM KURTULDUN. BUGÜN BURADAN BERA-BER ÇIKACAĞIZ.

NEDEN GİDO?

BENİM ZAVALLI YAV-RUM. BUNU ŞİMDİ SORMA. YALNIZ ŞUNU BİLKİ BUNDAN SON-RA BİRBİRİMİZDEN HİÇ AYRILMAYACAĞIZ.

BU BİR RÜYA! HAKİKAT OLA-MAZ.

NIHAYET GİDO İLE BERABERDİRLER. LAKİN GİDO BÜTÜN O ACIKLI HAKİKATİ VALLİYE ANLATMAK MECBURİYETİNDE KALMIŞTIR. ÇOK MÜTEESSİR OLAN VALLİ MARSELLAYI GÖRMEK İSTER.

DOKTOR GİDO İLE VALLİYİ MARSELLANIN ODA-SINA GÖTÜRÜR. ÜÇ AYDAN BERİ ZAVALLI KIZCA-GİZ ATESTEN KURTULAMAMISTIR. MÜTEMADİYEN GLOKO İLE TİTANYA'YI SAYIKLAMAKTADIR.

HAKİKATEN ONU GÖRMEGE KARAR VERDİNİZ?

EYET GİDO. BU CESARETİ GÖSTER-MEM LAZIM.

36
72

ÜMİT YOK. ATEŞ ONU MAHVETTİ. BELKİ BUN-DADA BİR HAYİR VARDIR. ÇÜNKİ İSTİKBAL ONUN İÇİN BİR HAPİSHANE HÜCRESİNDEN BAŞ-KA BİR YER DEĞİLDİ...

ÇOK MEMNUN OL-DUM. SİZ DE GELDİ-NİZ. ZATEN HERGÜN BEKLİYORDUM..

MARSELLA!

BİRER HAYAL OLDUĞUNUZ İÇİN SİZE DOKU-NAMIYACAĞIMI BİLİYORUM. AMA DÜN TİTANYA GELDİ KENDİSİNİ OKSAMAMA MÜSADE ETTİ. SAÇLARI HALA SIR SIKLANDI. AMA BANA TEBESSÜM ETTİ. MEM-NUNDUN GÖĞSÜNDE BİR KAN LEKESİ OLAN GLOKO DA ÇOK SAKINDI. BENİ HALA SEVDİĞİNİ SÖYLEYİ... AMA ÖLMEK İÇİN SİZİN AFFINIZA MUHTAÇTİM. İSTE NİHA-YET SİZDE GELDİNİZ. ARTIK RAHATÇA SON NEFESİ-Mİ VEREBİLİRİM..

MÜTEESSİR VE SESSİZ BİR HALDE GİDO İLE VALLİ YAKLAŞIRLAR. MARSELLA KEN-DİSİNİ RÜYADA ZANNEDER.

İSTE ÇOCUK-LUKTAKİ HALİNİ ALDI. O ZAMAN KI, SEVGİLİ ABLAM GÖRÜR GİBİ OLUYORUM..

ONDAKİ BÜTÜN BU RUH DEĞİŞİKLİ-GİNDEN BEN KA-BAHATLI OLDUĞUM İÇİN BUNU DAI-MA TEESÜRLE HA-TIRLAYACAĞIM VALLİ...

MARSELLA ÖLDÜ. ÖLÜMÜN SÜKUNETİ İÇİNDE Nİ-HAYET YÜZÜNE RUHANI BİR GÜ-ZELLİK GELDİ. VALLİ AĞLAMAK-TADIR.

AKLINDAKİ BÜTÜN FENA HATIRALARI SİLMELİSİN. BUNLARIN HEPSİ KABULS VE KORKUNÇ BİR RÜYADAN İBARETTİ. GÖZLERİMİZİ MESUT VE GÜNAHSIZ BİR DÜNYAYA AÇARAK UYANACAGIZ.

SENİ SEVİYORUM BENİM KÜÇÜK VALLİCİĞİM.

YENİ EVLERİNE DOĞRU GÖTÜREN OTOMOBİLDE VALLİ İLE GİDO BİRBİRLERİNE SARILMIŞLARDIR.

Bitti

Yazan:
M. YAMAN

Liseden çıkmıştı. Hem bir gazete de çalışmak, hem de Üniversiteye devam etmek istiyordu. Gazete idarehanelerinden çoğunun kapısını aşındırmıştı. İdare müdürleri kendisinden yaka silkiyorlardı.

Nihayet içlerinden birisi :

— Pekâlâ, dedi. Haydi bakayım. Banayarın için, hiçbir gazetede in-tişar etmemiş, bir haber bulup getir. Küçük bir zabıta haberi bile ol-sa kabul.

Öğle vaktiydi. Sevinçten morardı. İdarehaneden fırladı. Gözlerini fal taşı gibi açtı. Caddeye çıkınca Amerikanvari bir düşündü :

— Ne uzağa gidiyorum. Vaka peşinde koşacağıma onu kendim yaparım.

Yapar mı yapar? Fakat ne yapar?

Yine düşündü. Kaşlarını çattı. Bir kaşını hafif yukarıya kaldırdı. Ah ağızda bir de pipo olsa, ne kadar benziyecekti.

— Bir vaka, bir vaka çıkartma-lıyım. Öyle bir vaka, ki herkes par-mağını ısırır. Bugüne bugün ben gazeteciyim. Hem de nesil? Sapına kadar.

Aklına birçok şey geldi. Sonra bir tanesinin üzerinde durdu :

— Ah, dedi. Şöyle beş on lira olsa..

Evine gitti. Anasını sıkıştırdı. Kız kardeşinin kumbarasını kurcaladı. Suç üstü yakalandı. Fena halde kızdı. Yeniden sokağa uğradı :

— İstikbal meselesi yahu. Hem de meslek aşkından kimse anlamı-yor. Yaşanacak memleket değil ki burası. Gözünü sevdiğim Amerikası.

Fakat şeytanın birisi olduğuna kani idi. Kafasını işletti. Şıp diye buldu. Onbeş kuruşa kıydı. Telefona asıldı :

— Yahu, Şakir, sana bir müjdem var. Girdim gazeteye. İmtihan sırasındayım şimdi. Bana yardım et. Yarına bir havadis şişiriyorum. Namussuzum doğru. Senden bir ricam var. Amcamın otomobilini al. Tam saat onbeşte köprü'nün sağ tarafın-dan Karaköye kadar yürüt. Ben, nişan-lım Sahavetle giderken zıncı diye yanımızda duracak, kız kapınca otomobile çekip, gaze basarak kaçı-racaksın. Üst tarafını karışma. Her-kesin atlıyacağı bu havadis ben şişirip gazeteye vereceğim. Mükem-mel bir manşet. Köprü'nün en civ-civli bir zamanında, güpe gündüz, bir kız kaçırılıyor. Yaman havadis. Anlaştık mı? Göreyim seni!

Anlaştı. Gidip kız buldu. İş o-na anlattı. Otomobil ha! Kızın ha-zır tarafı. İkisi de heyecan içinde..

Derken vakit geldi. Kız köprü-yü geçerken soldan yürümeğe baş-ladı. Âdeta «beni kap» der gibi gi-di-yordu. Öteki mütemadiyen solu-yordu.

Şakir, amcasının arabasıyla sö-

kün etti. Onlara yaklaşıncı yavaşla-dı. Acemi otomobile çekilmedi. Gö-nüllü gitti âdeta. Fakat ne zarar! İş-te kapı kapandı. Şakir gaze bastı. Bir kolu da pek sağlam ayakkabı ol-mıyan Sehavetin belinde. Konuşu-yorlardı :

— Nereye?

— Tenha bir yer olsun da neresi olursa olsun.

Öteki, Amerikan vari gazeteci, o-tomobil uzaklaşır uzaklaşmaz ferya-dı basmıştı :

— Kaçırdılar, nişanlımı kaçırdı-lar. Mavi otomobil. Koşun, yetişin!

Kendisi de koşuyordu. Birkaç iş-siz peşine düştü. Yer yer kalabalık toplandı. Bir polis belirdi. Kasten, mavi otomobil, diyordu. Rolünü iyi oynadı doğrusu. Karışıklık arasında dokuzla giden bir tramvaya atladı. İzini kaybetti. Soluğu evde aldı. Muvaffak olmuştu artık. Hemen ka-leme sarıldı. Bir döşendi ki kendisi de bayıldı. Saat beşe doğru idareha-nenin merdivenlerini çıkıyordu. İ-dare müdürü onu gülümsiyerek kar-şıladı :

— Hayrola..

— Efendim, dedi.

Dudakları çekiliyordu. Üst tara-fını söyleyemedi. Yazıyı uzattı. Mü-dür elindeki akşam gazetesini bı-rakıp kâğıda bir göz attı. Sonra i-kiye katliyerek geri uzattı :

— Geçmiş olsun.. Fakat ben si-ze birşey söyleyeyim mi? Bu iş si-zin için daha hayırlı oldu. Çünkü bu kız öyle pek evlenilir soydan değil.

Beyninden ateş çıktı. Başı dö-nüyordu. Müdür sükûnetle :

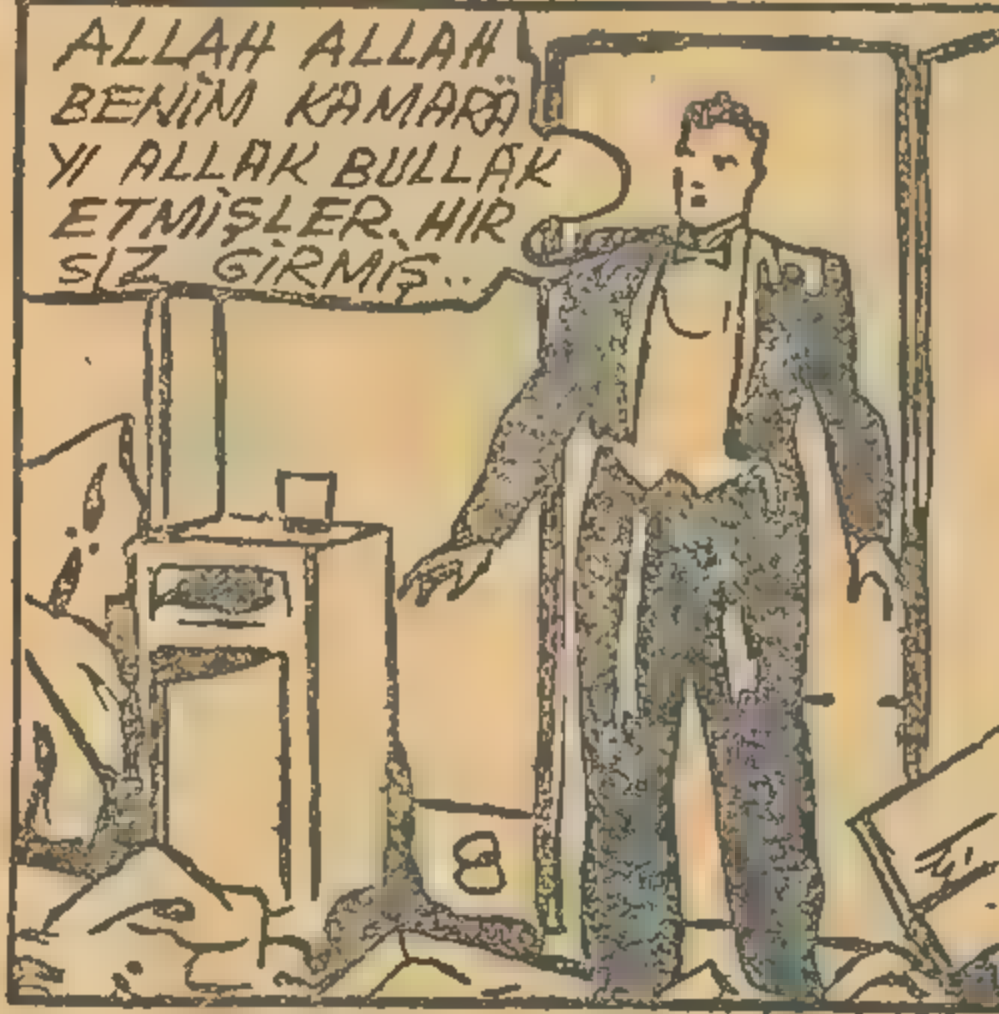
— Siz kendinize daha başka bir iş aramalsınız, dedi. Bakınız saat dörtte makineye giren şu gazete ne yazıyor. Size okuyayım.

Müdür bıyık altından gülererek o-kudu :

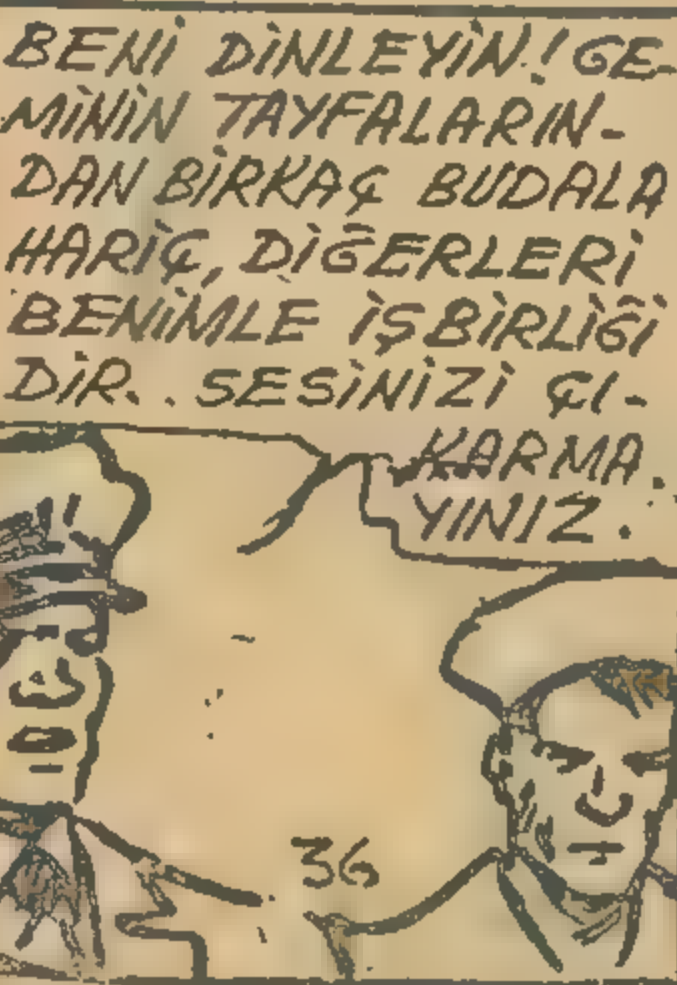
«Bugün öğleden sonra köprü üs-tünde gülünç bir hâdisе olmuş, hu-susî bir otomobil, yaya kaldırımın-dan nişanlısıyla birlikte gitmekte o-lan bir kıza kaçırılmıştır. Yapılan tah-kikat sonunda kaçırılan kızın Seha-vet adında, uygunsuz takımdan bir kız olduğu anlaşılmıştır. Kendisinin nişanlısı olduğunu söyleyen ve orta-dan kaybolan delikanlının da, son zamanlarda gazete idarehanelerinin kapısını aşındıran, kendisine iş arı-yan bir genç olduğu anlaşılmış, hâ-diseyi de kendisinin tasnif ettiği kuvvetle tahmin edilmiştir. Ortalığı karıştıran bu delikanlı hakkında ta-kibata girişilmiştir!»

Yutkundü. Sapsarı kesildi. Bir-şey diyecek hâli yoktu. Kapıya doğ-ru yürüdü. Dışarıya sıvıştı. Korido-ru geçerken bir polis kendisine ses-leniyordu :

— Delikanlı, biraz gelir misin buraya?..

BÜTÜN YOLCULAR FERYAT VE FİGAN İÇİNDE GÜVER. TEYE UĞRADILAR. HEPSİ SOYULMUŞ LARDI.

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 11

Dışarıda gürültü arttığı için Kalfa Behrama tekrar işaretler yaptı. Elektriği yavaşça söndürdü. Ve ayaklarının ucuna basarak kapıyı açıp dışarıya çıktı.

Ortada kimse yoktu. Kalfa üzerine gelecek fenalığı savmak ister gibi, pencerelerden gelen ışıkların yardımıyla devam ediyordu.

— Euzübillâhi mineşşeytanirracim. Bismillâhırramanirrahim. Destur! Destur! Tu! Tu.....

Merdiven başında bir gürültü koptu. Sinirli ayak sesleri bir koşu halinde uzaklaştı.

Sonra, bütün gece, yalı sessiz kaldı.

Kalfa ile Gülmisal, Şermini küçük misafir odasında yatırmışlar ve kendileri de o odada, birer köşede kâh uyuklamış, kâh düşünmüşlerdi.

Bitişik odada da Behram vardı. O da bütün geceyi uyanık geçirmiş ve bir yandan sigara içmiş, bir yandan karanlıkları dinlemiş, bir yandan da düşünmüştü.

Eğer, kütüphanedeki sessizlikten şüphelenerek oraya girmeseydi, küçük hanımefendi o korkunç adamın ellerinde kalacaktı.

Onu almış, karırmış ve kurtarmıştı.

Bu yalıda durulamazdı artık. Buradan gitmeliydi. Fakat Paşa sağlığında kaç defa :

— Ben öldükten sonra bu yuva bozulmasın, demişti.

Bu, Paşanın son arzusu idi.

Zavallı Paşa, ölmeden evvel kendi evlâdı ve torunu gibi sevdiği Şermine, küçük hanımefendiye büyük bir iratla bir çok para vermek, emektar iki halayığına ve Behrama birer ev almak, onların istikballerini temin etmek için çalışmıştı.

O gün akşam yemeğinden kalkarken yüzü birden morarmış, herkesten önce yardımına koşan Şerminin, küçük hamfendinin kolları arasında ölüp gitmişti.

Ve işte, arası altı gün geçmeden Mansur, Paşanın yeğeni, yalıya ve onun bütün parasına, mülküne sahip çıkmıştı.

İşte bu yedinci ölüm gecesi, paşanın bir gül fidanı gibi büyüttüğü Şermini, küçükhamfendiyi köpek gibi dalamak, onun bekâretine ve gençliğine kıymak istemişti.

Boğazın, tenha, ağır başlı insanlarla meskûn iki köyünün arasındaki büyük yalı, bir ölüm sükûneti ve

karanlığı içersindeydi.

Paşanın sağlığında, yalıyı kendi köylerine ait sayan ve onunla övünen iki köy halkı, şimdi başlarını çevirip o tarafa bakamıyorlardı.

Sahipleri çoktan ölmüş ve kendi başına yıkılmağa mahkûm kalmış olan bitişik yalıda ise, paşanın öldüğü günden beri ihtiyar bir baykuş belirmiş, kendisine orasını mekân tutmuştu.

Karanlıkta, yüzünü dağ tarafına çevirerek uzun uzun bağıyordu. Yalı, uzaktan görünen sönük ışıklarla hâlâ, cenazenin kalktığı gece, yıkandığı taşlıkta yakılan idare lambasına benzetiliyordu.

Yoldan geçenler, geç vakitlere kalmaktan çekiniyor ve adımlarını daha sık ve uzun atıyor, arkalarından birisinin sesleneceğinden korkar gibi gidiyorlardı.

Daha, önce, hattâ bir ay evvel, bilhassa dağ yolundan geçer ve çok ağır yürür, bir bahane ile pencerelere bakarlardı.

Oradan gelen piyano sesi bütün gönülleri uyuşturur ve onu çalan genç kızın başı büyük pencerelerde görülür, aşağıya sarkarak bahçede dolaşanlara seslenirdi.

— Bu, Şermin için, Paşa, pa-

çerkesin geçişi ve üst katta, kütüphane odasında, paşanın iri, yakışıklı gölgesine mukabil, korkunç, sakat bir insanın hayaleti göze çarpıyordu.

Son zamanlarda, yalıya neşeli, sevinçli ve kızarmış bir yüzle giden ve her iki köyde de «Şerminin nişanlısı», olarak isimlendirilen delikanlı, bir sabah durgun bir halde gelmiş ve ancak iki dakika sonra, rengi sapsarı olarak dönmüş ve tamam bir saat vapur beklediği iskelede gizli gizli, kaç nöbet ağlamıştı.

Bundan, yalıda çok fena şeylerin olduğuna hükmettiler.

Evet, yalıda çok fena şeyler oluyordu.

Deniz üstündeki odasında korkudan titriyen Şermin yaşlı ve kızarmış gözleriyle açıktan geçen vapurlara bakıyor :

— Ona söyleyiniz. Bu adam beni parçalıyacak, Gelsin, beni kurtarın. Benim adım Şermindir. Tarık'ın nişanlısı, sözlüsüyüm!

Diye bağırarak, yalvarmak istiyordu.

Onu, Kalfa, ne söylediyse teselli edemiyordu.

Zavallı Şermin!

— 10 —

Yalıdakiler, muhakkak fena şeylerin olacağından emin bulundukları bir sabaha gözlerini açmışlardı.

Saat sekize doğru Behram, bütün acı ve ıstıraplarına rağmen, kahvaltı

tepsisini almış ve üst kata çıkmıştı.

Adamcağzın bacakları titriyordu. Tepsiyi bir masa üzerine bırakarak kapıya vurdu. İçeriden son derece sinirli bir ses :

— İçeri gir! dedi.

Behram önce kapıyı itti, sonra tepsiyi yüklenerek odaya girdi. Erken kalkmış bulunan Mansur hırslından titriyordu. Çok fena, hem de korkulu bir gece geçirmişti. Gece yarısı, arnavut alt kata gidip yattıktan sonra kendisini bir ağırlık basmış, baykuşların ötüşünü dinlemiş, aynı zamanda kulağına hep kuran sesleri gelmişti.

Gecenin yorgunluğu üzerindeydi. Sabahleyin ortalık günlük güneşlikti. Bu ona yeni bir kuvvet verdi. Korkusu geçtiği için de açlık duymağa başladı.

Behramın gelişini arkasına sakladığı kamçı ile bekliyordu. Onu dövecekti. Fakat kahvaltı tepsisini görünce içinde bir kazıntı duydu :

— Şuraya bırak da defol, dedi. Sonra görüşürüz.

Adamcağz titriyerek odadan çıktı.

Sofayı ge erken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Mansur site, reçele, tereyağı sürlmüş kızarmış ekmeklere deli gibi saldırdı. Ağız dolusu yedi, içti. Karnının gerildiğini, midesinin şiştiğini duydu. Üstüne bir sigara yaktı. (Arkası var)

Kalfa ile Gülmisal, Şermini misafir odasına yatırdılar, Behram da bitişik odada, bir koltuk üzerinde sabahlamıştı.

ra döktü ama, kız kendisine edilen masrafı inkâr etmiyor, gittikçe güzelleşiyor, sultana benziyor, derlerdi.

Paşa, belki kendi gözbebeğine, bu kıza baktığı gibi bakmamıştı.

Fakat şimdi, şimdi pencerelerde ancak başında namaz bezi bulunan

Alçağın Biri

Nakleden : A. B. CANGİL

Misis Vilkins, milyoner kocasına: — Corcl. Sen bir ressam, yağlı boya resmini yaptırmalınsın! dedi.

Milyoner, hayretle karısının yüzüne baktı. Böyle şey, kırk yıl dursa aklına gelmezdi.

— O neye iyi diye? diye sordu.

— Neye iyisi var mı? Evlatların, torunların senin resmini karşılarında görmemeli midirler? Benim tanıdığım gayet müstait bir ressam var.. Smit! Bizim kızın resmini de o yaptı.. Bütün büyük adamlar, yağlı boya resimlerini yaptırırlar...

Milyonerin koltukları kabarmıştı:

— Madem öyleymiş yaptırabilim! dedi. Kendisine söylet de benim yazıhaneye bir uğrasın!

Ertesi gün, ressam milyonerin karşısına dikilmişti.

— Atelyeme ne zaman şeref vereceksiniz efendim? diye soruyordu.

— O şerefi hiç veremeyeceğim.. Fakat eğer sen fazla gürültü yapmazsan, buraya gelip ben çalışırken yavaş yavaş resmimi yapabilirsin.. Gülegüle!

Ressam, saygıyla eğilip çıktı. Öğle üstü milyonerin kızı Meri ile buluşmuşlardı. Genç kız:

— Ne oldu şekerim? diye sordu. Babamdan gülyüz görebildin mi

Ressam:

— Eh, biraz! dedi.

Daha ertesi gün ressam Smit, milyonerin yazıhanesinde karargahını kurmuş ve Vilkins bir eliyle telefon edip ikincisiyle imza atarken resmini yapmaya başlamıştı.

Üç gün sonra tablo bitmiş bulunuyordu. Ressam, işiyle meşgul milyonere şöyle dedi:

— Sayın Mister Vilkins.. Resminiz pek mükemmel oldu. Bu resmi, sergide teşhir edeceğim ve muhakkak mükâfat alacağım.. Yalnız altına bir yazı ister.. O resme isim de koymak lâzım.. Acaba "Kayın babam" yazsam, ne dersiniz?..

Milyoner Vilkins, dehşet içinde yerinden fırlamıştı:

— Na.. Na.. Na.. Nasıl?..

— Ama, kerimeniz Meri pek mesut olacaktı.

— Me.. Me.. Me.. Mesut ha? Hayır.. Ben kızımı, ne idiği belirsiz serserilere veremem.. Benim Damadım, burada benim işime devam edebilecek biri olmalıdır..

— Af buyurun..

— Af buyurmam.. Ne sanıyorsunuz yanıl. Ben bu milyonları çaldım mı sanıyorsunuz? Haydi haydi fazla dırlanmayın da söyleyin bakalım, şu boyalı beze ne vereceğiz?..

Delikanlı da sinirlenmişti:

— İki bin dolar! dedi.

— Ne? İki bin dolar mı? Yüz tane fotoğraf çıkarsam yirmi beş dolara hallederim be.. Çabuk defolun karşımdan yoksa elimden bir kaza çıkacak.. Çabuk diyorum!..

— Ne demek?.. Bu resmi siz

ismarladınız..

Milyoner bağırdı:

— İsmarladım bana benzer bir resim yap diye ismarladım efendi!.. Bu resimde bana, kıravat-tan başka bir benziyen yer göremiyorum.. Haydi al resmini de defol!

Ressam birden sakinleşmişti:

— Ya! Demek bu resim size benzemiyor öyle mi?.. Şu halde bunu bir kâğıda yazıp imza buyurun!..

Milyoner hemen kâğıdı kalem

eline aldı:

— Âlâ!.. Mükemmel!.. Yazıyorum istel.

Ertesi Pazartesiye büyük sergi açılmıştı. Hemen o gün Mister Vilkins, kâtiplerinden birini gönderip ressamı acele kendine çağırttı.

— Ben meseleyi düşündüm, resmi almaya karar verdim! dedi. Fiyat için ne diyordunuz?.. Bin doları değil mi?

— Otuz bin dolar demiştim Mister!.. Metelik aşağısına olmaz!

— Peki iki bin versem de altına da.. Ne diyordunuz hani?.. Kayın babam diye yazsanız nasıl olur?..

Ressam:

— Ona bir diyeceğim yok! dedi.

— Ama o yazıyı çabucak yazıp resmin altına koyun!.. Hem siz sandığımdan da daha açık göz imişsiniz.. Benim odamda size de

bir yazı masası koyduralım bakalım da...

Ressam Smit gülerek odadan çıktı ve hemen resim sergisine yönelerek orada asılı tablosunu buldu. "Kayın babam" yazılı kâğıdı tablonun altına takıp, evvelce asılı olan kâğıda da şöyle bir göz attı. O kâğıdın üstünde şu yazıyordu:

ALÇAĞIN BİRİ

dair bir delil elde eder etmez hemen haber verecek. Kendisine Bartelsin de oraya varması ihtimalinden bahsettim.

Ve Dallas, mühimsemez bir tavırla ilâve etti:

— Şimdi bize yine beklemek düşüyor arkadaşlar.

Kant âdeta bağırdı:

— Allah kahretsin! Bekle babam bekle! Bıktım usandım artık bu beklemekten. Tıpkı harpteki gibi...

İngiliz, arkadaşına melankolik gözlerle baktı:

— Hakikaten harptekine çok benziyor azizim. Şimdi bana tebliğlerin meşhur cümlesini hatırlattın: « Cephelerde yine müthiş topçu faaliyetleriyle aralıklanan sükûnet hüküm sürmüştür! »

— Vallahi ben dehşet duymayı beklemeye tercih eder oldum.

Volfun da bu bekleme meselesine canı sıkılmıştı. Söylendi:

— Peki canım, Aksak Bacak ne oldu? Nereye gitti?

Dallas, sakin cevap verdi:

— Merak etme! Feynin nerede bulunduğunu biz keşfeder etmez, onun da karabatak gibi meydana çıktığını göreceksin!

İZ ÜSTÜNDE

Patrisya Feyn anlatıyordu:

— Canım, şimdiye kadar Avrupada az bir zaman geçirmediğim değil! Fakat her seferinde buraya eğlenmek için gelirdim, Parise gider, ilkbahar modalarını görür, Londraya yarış mevsiminde uğrardım. Hatta Avrupada epeyce tayyare seyahatlerim de oldu. Üç sene evvel, pilotluk şahadetnamesi aldığım zaman bütün bir yazı Londrada geçirmiştim. Kraliyet Hava Ordusunda bir subay ahbabım vardı. Hususî bir tayyare satın almıştı, Beni de beraber tayyare almağa ikna ettiydi. Birlikte uçmadığımız yer kalmadıydı.

(Arkası var)

MAZİNİN LEKESİ!

(6 ncı sayfadan devam)

ler bu sabah o serseriyi seninle konuşurken gördüğünü söyledi. Kimdir acaba? Bize bir yardımın dokunabilecek mi, dersin?

İrma, kendinden geçer gibiydi. Ya, adamın üstünde randevuya getirdiği mektupları buldularsa.. Bulmadıysa bile her halde bulacaklardı. ya.. Er geç mesele meydana çıkacaktı tabii!

Ağlamaya başlamıştı. Kocası: — Ne kadar sınırların bozuldu senin? dedi. Hayır, belki senden ekmek veya para istemiştir.. Adımı da söyledi mi acaba diyecektim de..

Tam bu sırada sabahki genç subay gelip Albaya bir selâm çaktı.

— Ölünün üstünde şunu bulduk komutanım.. Bir mektuba benziyor.. Fakat zarfta ne isim var, ne de adres!..

İrma, daha fazla dayanamıyarak bir çığlık atıp, kocasının kollarında bayılıvermişti. Adam o anda mektubu mu düşünecekti? Kolonya koşturup karısını ayıltmaya çabaladı.. Birkaç dakika sonra İrma gözlerini açınca:

— Canım ne korkuyorsun? Merak etme! dedi. Beni mesul etmezler.. Ben kanunen her türlü tedbiri almıştım. Vazifemi yaptım.. Kötü bir tesadüfe ne yapabilirim? Benim için bu kadar endişelenme yavrum!

Ve teğmene dönüp emretti:

— Aç şu herifin mektubunu, bakalım nenin nesidir?

Genç subay mektubu açtı. Evirdi çevirdi ve İrmanın kalbi helecanından, patlayacakmış gibi çarparken şu cevabı verdi:

— Hiç bir şey yazmıyor Komutanım.. Üç tabaka beyaz kâğıttan ibaret!

GİZLİ VAZİFE !..

MİŞELİN VOLF'UN YANI-
NA DÖNDÜ.

GÜZELİM ÇOK BEKLETTİN.. AGABEYİNLE ÇOK MUYDU KONUŞACAKLA.. BENİ SENİN YANINA BIRAKMIYORDU.

36

ÇOK CİDDİ ÇOCUKTUR.. BENİ BİR ARKADAŞIYLA EVLENDİRMEK İSTİYOR.. NEYE?

HAYRET..! FRANZ BURD'UN BU KADAR CİDDİ OLMA SINA ŞAŞTIM

BENİ İLGİLENDİREN HERŞEY İLE ALAKADAR OLUR..

SİZ ONU DİNLEMİYEREK BANA GELİYORSUNUZ.. DOST LUĞUNUZ BENİM İÇİN ÇOK KIYMETLİ.. SİZİN AH-BABINIZ OLMAK İSTE RİM. FA-KAT TEHLİKEYİ GÖZE ALIYOR MUSUNUZ ?

NE TEHLİKESİ? FRANZ GÖRÜRSE MAHVOLURUZ..

BİRŞEY YAPAMAZ BEN ONUN ÜSTÜ.. YÜM.. HAPİS EDERİM..

BİR GÖZÜ KIZMASIN.. NE ÜST DİNLER NE ALT.. SİZ ONU BİLMEZSİNİZ..

İYİ.. ZORLUKLARI YENMEĞİ ÇOK SEVERİM.. BU İŞE GİRİŞEBİLİRİM

BENİM GİBİ SİZ DE... BEN DE BAŞKASININ AZAP ÇERMESİNE BAYILIRIM.

TAM BENİM ARADIĞIMIN SANSINIZ.. ANLAŞABİLECEĞİMİZİ SANIYORUM.

EYET... BEN DE SİZİN GİBİ DÜŞÜNÜYORUM

MÜSAADE EDERSENİZ ARTIK GİDEYİM. FRNZ'İN BİR ŞEY ANLAMAMASI DAHA İYİ..

EVET ŞİMDİLİK İHTİYATLI OLALIM... GÜNÜN BİRİNDE MEYDANA VURURUM.. GÜLE GÜLE GÜZELİM..

SENİN GELİŞİN HAYATIMIN GİDİŞİNİ DEĞİŞTİRECEK..

FRİDA! ÇOK HOŞUMA GİDİYORSUNUZ GÜZEL... SAHİ ADINIZ NE?

KAPI KAPANINCA MİŞELİN YUMRUKLARINI SIKTI.

HAYATININ GİDİŞİNİ NASIL DEĞİŞTİRECEĞİMİ BİLEMEZSİN... BUNDAN ŞÜPHE BİLE ETMİYORSUN..

ERTESİ SABAH ALEN FRANZ ROLÜNÜ DAHA İYİ OYNAMAK İÇİN ESİRLERE VERİLEN YİYECEK MİKTARINI YARI YARIYA AZALTTI.

SABAH ÇORBASINI DAĞITTIKTAN SONRA ODASINA ÇEKİLDİ. BİR ASKER GELDİ. JOZEF BABANIN KENDİSİ İLE KONUŞMAK İSTEDİĞİNİ SÖYLEDİ. GELSİN BAKALIM.. GELECEĞİ VARSA GÖRECEĞİ VAR..

ALEN, JOZEF İÇERİ GİRİNCE BİRDEN BİRE AYAĞI KALKTI. KAŞLARINI ÇATTI. SERT SERT SÖYLENMEĞE BAŞLADI.

BANA BAKIN. YİNE BİRŞEY İSTİYECEKSENİZ ŞİMDİDEN ÇIKIN GİDİN BİRŞEY KOPARMAZSIN.

ADNASI VAP

İKİ AŞK ARASINDA

COK GÜZEL BİR GECE ELBİSESİ GİYMiŞ OLAN MİRMA, İRİDENİN KAPISINI VURUR.

İRİDE, NASIL OLDUĞUMA BAKARMISIN?

İÇERİYE GEL MİRMA.

MİRMA, GÜZEL BİR TUVALET, GİYMiŞ VE BAŞINA DA BİR ÇİÇEK TAKMIŞ OLAN İRİDEYİ GÖRÜNCE SAŞIRIR..

OO! ÇOK GÜZELLEŞMiSİNİRİDE!

SENİ MAHÇUP ETMEK İSTEMEDİM. ŞU GERDANLIĞI TAKMAMA YARDIM EDERMİSİN?

AMA NİYE ELLERİN TITRIYOR?

ÇOK HEYECANLIYIM. BÖYLE BİR YEMEĞİ İLK DEFA HAZIRLADIM.

KAPININ ZİLİ ÇALAR. GÖRÜNCE SAKIN BAYILMA EMİ?

SENİN Kİ GELDİ GALİBA.

GEL BAKALIM, BU AKŞAM DAHA GÜZELSİN!

MİRMA, HAKKIN VARMIŞ KIZIM.

NE DERSİN, GÜZEL DEĞİL Mİ?

ÇOK, HEM DE ÇOK GÜZEL!

MİRMA, BEYAZ BİR TUVALETLE, BİR PERİ GİBİ İÇERİ GİREN LORENNANIN ELLERİNDEN TUTAR.

GERİ, LORENNA İLE OKADAR MEŞGULDUR Kİ, SALONA İNEN İRİDE'DE Kİ DEĞİŞİKLİĞİ FARKETMEZ. AĞLAYACAK GİBİ OLAN İRİDE GETİRİĞİ ÇİÇEKLERİ VAZOYA KOYAR.

ARKASI VAR